III.—DISCUSSION ON THE GOVERNOR'S ADDRESS—*cont.*

MR. CHAIRMAN : We will now continue the discussion on the Governor's Address.

SRI MOHAMED RAZA KHAN : Mr. Chairman, Sir, in my recent tour with the Estimates Committee, I had occasion to go round the State and see some of the developmental activities of the Government of Madras. In spite of the fact that I belong to the Opposition Party, I could place it on record that we are happy to find that some developmental activities are taking place in the State of Madras, in the field of agriculture, irrigation, electricity, industries, etc. But, unfortunately, the very thing, which is being attempted by the Government of Madras, when compared to the magnitude of the problems in the State of Madras, looks very insignificant and one is made to think when the real developmental activities will take such a shape as to bring real prosperity to the State of Madras.

Sir, I really wanted to say something on the industrial development and progress of our State which, unfortunately, is very, very backward. But, unfortunately, my esteemed Friend, the Hon. Mr. Venkataraman, in charge of Industries is not here. Most probably he has got an engagement elsewhere, at Alwaye, I understand. I do not know whether this engagement was fixed by the Hon. the Minister for Industries knowing for certain that the Legislative Council would be meeting on the days of his engagement. Why I am driving at this point is that Ministers, knowing fully well the programme of the House, make it a point to fix up engagements during the session of the Legislative Council. Incidentally, it only shows the scant respect that they have for the proceedings of this House.

* THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : Sir, I may at once point out to the hon. Member that some of these engagements are fixed up not by the Minister and not even with the concurrence of the Minister, and without any reference to the programme of the Legislature. But we will go by default if we do not take steps to attend such important meetings. That is the position.

SRI MOHAMED RAZA KHAN : This may be a typical case. 3–20 a.m. But I know for certain that in spite of the fact that the Ministers have the full knowledge that the House is going to meet, they accept all sorts of engagements during the sessions. Taking our Council itself, as this House has no occasion to discuss the various Demands for Grants, the only occasion for Members to express their opinions on various matters is during the discussion on the Governor's Address or during the Budget session. But, unfortunately, I find a certain tendency, as it were, on the part of the Ministers to leave the House as soon as the question time is over. In our school days, not even college days, we were anxious to leave the classrooms either because we did not understand what the class teachers used to teach us or because we had not the necessary aptitude. That is the tendency of the Ministers I find as far as the Council is concerned.

9th February 1959] [Sri Mohamed Raza Khan]

The Members on the Treasury Benches are simply waiting for the question-time to be over so that as soon as it is over, we see almost a race among the Ministers to leave the House and occupy their places in their rooms. But I know they are doing very responsible and serious work there. I leave the matter at that.

* THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : I may assure the hon. Members whether Ministers are able to be present here during the discussion or not, they go through every word uttered by the hon. Members in the course of the discussion.

SRI MOHAMED RAZA KHAN : Every human being has got his own limitation. While I concede that the Minister for Home is a very capable man, even he cannot follow all the speeches and take down points and notes pertaining to all the departments in the State. I am bringing this point to your notice just to show in what way they take the proceedings of this House. Nothing would be lost if they sit here for one hour or half an hour to know what is being talked about their departments. I am not saying this with reference to my speech alone. I do not claim to know about every subject. But some Members may give some good advice. Even when good advice is given, they are not in a position to take it.

MR. CHAIRMAN : This is a universal complaint in every Legislature all over the world. I feel this complaint is made because the hon. Member has not got a full appreciation of the amount of work a Minister has got to get through. Being present in the Legislature is important, I admit. But if the hon. Member reads the proceedings of any Legislature, he will find that all Ministers are hardly ever present in the House. Ministers are present in the House sometimes and they are not present sometimes. But that, he cannot say, is want of responsibility or want of courtesy to the House, and I hope this sort of accusation against the Ministers will not be brought up in this House again.

SRI MOHAMED RAZA KHAN : I leave the matter at that, Sir. I only wanted to draw the attention of the House to this matter.

I come to another important problem to which reference has been made very nicely and very effectively also and that is about the abnormal rise in the price of food and other commodities. Of course, as far as the speeches from this side are concerned, there is no effect at all. Many a time there has been discussion on this matter. A number of questions—short notice, starred and unstarred—have been put and answered. But I am sorry to say that the Government of Madras have completely bungled as far as this matter is concerned. They seem to take no serious view of the situation which is prevailing in the State of Madras about this abnormal rise in prices. Rice is not the only thing whose price has risen. It is so horrible to see that people have to pay one rupee four annas for a measure of ordinary variety of rice as far as the City of Madras is concerned. The price of every commodity is going up.

[9th February 1959

The Hon. Sri M. BHAKTAVATSALAM : I would like to know if the ordinary variety of rice is sold in Madras City at one rupee four annas a measure to-day.

Sri MOHAMED RAZA KHAN : Sir, I speak subject to correction. If the Hon. Minister wants me to check up, I shall come fully prepared with the information, but that is what I understand. (Interruption.) I am being supported very ably by my hon. Friend Sri Balasubramanya Ayyar who is always sure of his point.

The other day we saw hundreds of people, poor people, waiting in the streets of Madras just to get a small bottle of kerosene. On the one hand, we hear that there is enough of kerosene and on the other hand, we see the scene which we witnessed during the war period and after that. People are not able to understand what is happening. I am sorry that the Ministers or the Government, as a whole, have failed to take a serious view of this problem as it prevails to-day. Also they have no policy at all. They never considered this problem. May I respectfully submit that they are not bothered about this problem? They simply have got their own excuses, their own statements, Press statements and others. But what have they done? They simply adopt a policy of *laissez-faire*. They say, 'Let things go on. After all, the poor people of Madras are accustomed to these difficulties and hardships. We can carry on as long as we have got a huge majority on our side. Nothing is going to touch us.' That sort of policy will not help. You may be powerful to-day, but the people are going to judge you by the action which you are taking. I am sorry I talk with a certain amount of feeling. The Government of Madras, I repeat, have almost bungled and I do not know what is going to happen if things are allowed to go on in this way. There is no use of simply issuing a statement and holding Press conferences. The Hon. the Home Minister—he always takes things in a very humourous mood—if he will not get offended, whenever we ask him what he is going to do and if he has not seen how things are happening in Madras, only replies, 'I am going to Delhi. There is going to be a meeting.' The Home Minister goes to Delhi and returns to Madras. Again, he goes to Delhi and returns to Madras. There is a Press statement there and there is a Press statement here. In the intervening period the price goes up by 25 per cent.

* The Hon. Sri M. BHAKTAVATSALAM : I am sorry to interrupt, Sir. I may again tell the hon. Member that the Government have issued orders and that these orders are in force from the 2nd February. They have fixed a maximum ceiling on the price of various varieties of rice and paddy and that order is in force throughout the districts in respect of all transactions. The Government themselves are arranging to purchase about two lakhs of tons of rice or equivalent paddy with a view to distributing it through our fair price shops if there is still need for it. But this has already had a check, a decided effect, on the rise in prices.

9th February 1959]

SRI MOHAMED RAZA KHAN : I am thankful to the Hon. Minister for the way in which he has enlightened us on this problem. But this assurance we have heard for the last twelve years and we are tired of that. I want the Home Minister who is in charge of Agriculture and Food to give me an assurance and an assurance to the people of Madras that within a month rice will be available at such and such a price and that the prices of other commodities also will come down considerably. If he can give that assurance, I shall say, ' Mr. Bhaktavatsalam, you have done a very good job.' Otherwise, I have got every right to say that you, as Government and Minister, have failed as far as this matter is concerned. There is no use of going to Delhi and discussing matters and taking refuge by saying that this is an All-India problem When it suits you, you say it is an All-India problem and when it does not suit you, you say it is a State problem. But what does all this mean to the poor men? If you have got that courage and that capacity, as Minister or as Government, to say that in the State of Madras—in the City as well as in the mufassal—that the prices of commodities will come down to a certain level, then I shall say, ' You have done a good job.' Otherwise, I have got every right, speaking as I do with a certain amount of responsibility—I do not say ' authority ' which fortunately I do not have both for myself and for the State—to say that you have failed. I leave the matter at that.

I wanted to refer to my very esteemed Friend the Hon. Sri C. Subramaniam. But, unfortunately, to-day he is not here. But as I find that the Hon. the Lady Minister is also anxious to go to her room, I shall make a reference about the Madras City Corporation. The people of Madras have developed a certain habit. When a new appointment is made, there is no limit to the phraseology and the expressions we use. When the Hon. the Lady Minister took charge of Local Self-Government, encomiums were paid to her here, outside, in the Press, on the platform, everywhere, about what all she was going to do as far as the municipalities were concerned. I am not bothered about other things. Take the City of Madras. I have never seen in my life—and you too, Sir, was Mayor for one year or so—the roads in the City of Madras in such worse condition as to-day. I really wonder whether the Lady Minister had any occassion to go along the various roads in the City of Madras. Probably she has been travelling only from her house to the Secretariat. The Hon. Srimathi Lourdhammal Simon : Your ideas are limited.) My ideas are not at all limited. They are very extensive.

THE HON. SRIMATHI LOURDHAMMAL SIMON : In many places we see that the roads are being repaired and we are taking as much care as possible to keep the roads in good condition.

SRI MOHAMED RAZA KHAN : What a poor consolation that such a reply should come from the Treasury Benches that roads are being repaired. Mark the word ' being '. We do not know the duration. Joke apart, I would at this instance request the Hon. the Lady Minister to go round, particularly, the First Line Beach,

[Sri Mohamed Raza Khan] [9th February 1959

It will take half an hour for her to proceed from one end to the other which covers a distance of three or four furlongs. I am not saying this for fun. What control have you over the Madras City Corporation? Don't you issue instructions to them that they should keep the roads in proper condition? It looks as though there is no City Corporation at all. There may be some dispute that Government should pay some portion of the proceeds from taxes on buses. It is very disgusting to see the condition of the roads. It is an
3-3 p.m. insult that Madras as it stands to-day, as far as roads are concerned, should be the capital of the State of Madras. I wish that the Hon. the Lady Minister examines the whole thing and sees that something is done. Otherwise, it will be a horrible thing to see our roads in the City.

I now come to the Hon. the Finance Minister. But before proceeding further, let me take the permission of my esteemed Friend Sri Balasubramanya Ayyar, who can speak on the subject of land holdings. This is not my subject at all.

SRI A. M. ALLAPICHAI : You need not then speak on that.

SRI MOHAMED RAZA KHAN : I am thankful for the timely interruption of the Deputy Chairman. He always comes to our rescue by his timely interruptions.

MR. CHAIRMAN : The hon. Member has to obey him.

SRI MOHAMED RAZA KHAN : It is a fad of the Party in power to talk of land ceiling and limitation of holdings. I tell you that it is a sheer fad of the Congress Party. Every year they want to say something new. It is all fads and shibboleths. What is the purpose of this ceiling, and what is its object? In what way are the Government pursuing this matter? (Sri V. S. Balasundaram : It is for more food production). I can assure the Whip of the Party in power that there will be no greater production in the State of Madras on account of this.

SRI V. S. BALASUNDARAM : Quite the opposite.

SRI MOHAMED RAZA KHAN : You will live to see that. There are experts to talk on this subject. All along we have been hearing about the fragmentation of land holdings in the State of Madras. When that is the case, I do not know why the Government, no doubt under the influence and stress of the Party in power, have taken up such a thing. There is the instance of the zamindari abolition. I am not sorry for the zamindars. However much some of the zamindars were affected, still the Government have abolished the zamindaris. This has not resulted in any benefit to the people. Moreover, the Government have been saying that they will fix a ceiling on land holdings, for the last three or four years. Is it suggested that people are holding their lands intact without fragmentation? They have divided their properties and have made the necessary arrangements and adjustments. I do not understand the logic behind this ceiling. My esteemed Friend Sri C. Subramaniam, who took a reasonable attitude—not here but outside, (the policies of this State are decided mostly outside and not within the four walls of the Secretariat) said that unless and until one was sure how best, and to what purpose, one

9th February 1959] [Sri Mohamed Raza Khan]

was going to put the lands, there was no point in fixing a ceiling on land holdings. But something happened—I do not like to use harsh language—behind the scenes, I think. He was brought into the All-India Committee. He also thought that he had become and All-India leader and succumbed to that office. To-day the position is that he has simply reversed his own point of view, and he stands where he was before. He says that in respect of land holdings one can argue this way or that. I am sorry he Hon. C. Subramaniam, for whom we have got regard for the right attitude that he adopts and for the right approach that he makes, should change and change in such a way very soon. Two months before he had one point of view. After two months, he has changed his view because of certain things that happened behind the scenes. What I say is this: You may have your own policy. You may have your own fads and you may have your own shibboleths. I do not deny that. But think of the consequences as far as the economy of the State is concerned. I feel it is not a good policy. Granting that you insist on it and enforce it—you have got the power to do it—please think a hundred times, have a clear perspective, and understand the pros and cons of it before launching on this scheme. When once harm is done, it will be very difficult to set matters right. The rest of the points I leave to my hon. Friend Sri Balasubramanya Ayyar.

Sir, the other day, the Chief Minister—this is not an attack but merely a suggestion—made a reference that he was prepared to spend any amount if only the Kerala Government were agreeable to have an understanding so that we might have a share of the heavy surplus waters they were having. Incidentally, I may congratulate the Government on the way in which they have come to an agreement—a satisfactory solution to both sides—as regards the Parambikulam waters. The Coimbatore people are a little fortunate nowadays, because they are getting big schemes. Incidentally, it shows how the neighbouring State could settle their affairs very reasonably and very amicably without having recourse to the Central Government or arbitration. Sir, there was a proposal to bring the waters of the Krishna and the Godavari to the Madras State. This would benefit at least the district of my esteemed Friend, the Home Minister. I am not talking in personal terms. It may be that the district of the hon. Member Sri Arunachalam is benefited. There was this possibility of getting water from the Krishna and the Godavari. Now there is very good relationship between our Government and the Andhra Government, and the prestige particularly of the Chief Minister is very high as far as Government circles are concerned. I am sure the Government would try to examine the matter. If finance should stand in the way, they can very well approach the Government of India in respect of this proposal. Of course, at least this point you can convey to the Chief Minister, because you said that you would convey all the points.

There is one other point. Our Madras State is very, very backward industrially. All along we have been depending on certain small-scale industries, particularly the handloom industry or the beedi industry. The products were being exported to other States

or other countries. The match industry in Sivakasi of Ramanathapuram district was sending out its output to other places. But, Sir, unfortunately we are losing our markets one after another in spite of all that is being done by those in charge of the handloom trade. Sir, the more we talk about the matter, the more we are losing our markets outside. We do not concentrate on the realities. You may have your Handloom Week celebrations and so on. I am not talking anything disparagingly of them. You may have huge meetings and big functions. But this is not the real way of solving the problem. May I ask the Hon. the Home Minister to bring it to the notice of the Central Government that we are losing our markets in Burma, in Ceylon and in Indonesia, as far as small-scale industries and handloom trade are concerned? They should know our problem. We should take proper steps and adopt the right approach so that Madras State might be able to export the goods to those places. Very recently, the export of beedis to Ceylon was stopped for some reasons. Immediately this has resulted in unemployment to thousands of people in the district of Tirunelveli, particularly in Melapalayam. While I am on this subject, may I say that we have seen reports that we are going to have trade talks between the Government of India and the Government of Pakistan? The Hon. the Home Minister will be aware that formerly the Madras State used to send heavy stocks of handloom goods, matches, beedis, and other things to these places. Therefore, may I ask the Government to make a representation to the Government of India on this particular matter that in their trade talks they should deal with this subject as a special subject and see that Madras secures the proper place?

Sir, there is one thing which concerns me and some people here. The other day I asked a question of the Home Minister whether any communication had been received from Pandit Jawaharlal Nehru about the representation of Muslims in service. Of course, the Hon. the Home Minister said that there was no communication. I can never disbelieve this answer. But, however, as he himself has said openly, for the last five or six years, if not seven or eight years, the representation of Muslims in service is going down. We do not want anything more than our share. The Government should examine this question and see that Muslims get something in proportion to their population. The Government also will be doing a good job if they do this. I say this not in any feeling of communalism, but I think lack of representation in services will bring about a sense of frustration on the part of Muslims. I do not like to expatiate on this subject. I do not want to make it a charge on the Government. I do not say that they are doing anything wilfully or deliberately. I do not believe they do so. Even then, when this matter is brought to the notice of the Home Minister by his associates and comrades, he should consider the matter. He himself made a reference to this subject. I want the Government of Madras just to consider this matter and see how recruitment to services is made. I know that the Constitution stands in the way of saying that this community or that community should be taken in. But we have got

9th February 1959] [Sri Mohamed Raza Khan]

so many ways of easy adjustment and convenient adjustment. The Government can at least issue necessary instructions to see that adequate representation is given to Muslims. I leave the matter at this. I am sure the Government will deal with the matter sympathetically.

I want to refer to one more important thing. But, let me not be misunderstood if I refer to it. I am not referring to it with any personal feeling or anything of the kind. Far from it. I have been a Member of the Legislature, fortunately or unfortunately, for the last ten or twelve years. During this period, I have noticed a tendency on the part of the Ministers not to give that respect and prestige to the Members of the Legislative Assembly. (An hon. Member: What about the Legislative Council Members?)—I am sorry, I meant Members of the Legislature, and so, Members of the Council are also included—that they deserve. I have raised this point on a number of occasions in the past and have brought it to the notice of the Government. Of course, they have taken cognizance of it and have made some improvements with regard to the invitations issued to functions arranged by Government. Till some three or four years back, the place allotted to M.L.As. and M.L.Cs. in such functions was the last but one row. 3-40 p.m.

SRI L. S. KARAYALAR: Who occupied the last row?

SRI MOHAMED RAZA KHAN: Perhaps some menials or others. (Laughter.) It is not a matter for laughter. I just want to bring this matter to the notice of the Government. Some improvement has been made in this regard. Recently, the Duke of Edinburgh paid a visit to the capital of this State and a reception was accorded to him at the Aerodrome and also in some other places. But, in all these functions, what was the position given to the Members of the Legislature? Courtesy demanded that all the Members of the Legislature should have been invited, I mean that even those from the mufassal should have been invited. Some of them, I should say, a majority of them will not come. But, some of them who are incidentally in Madras may make it a point to attend these functions. Leave them alone for the present. Not even the few M.L.As. and M.L.Cs. who represent Madras City and who are permanent residents of the City of Madras—not one of them—were invited to the Aerodrome, possibly with the exception of Dr. Mahomed Usman, Dr. Lakshmanaswami Mudaliar or Sri Patanjali Sastry who were present there, not as M.L.Cs. but in some other positions.

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: I may tell the hon. Member that we are looking into the matter.

SRI MOHAMED RAZA KHAN: Let me finish my point, Sir. I do not expect the Government of Madras to introduce M.L.As. and M.L.Cs. in the City of Madras to the distinguished visitor, because they are not important people. But, elementary courtesy required that they should at least be invited to the Aerodrome. Do the Government seriously expect us to stand at Mount Road or some other corner on the roadside and be pushed hither and

[Sri Mohamed Raza Khan] [9th February 1959

thither by the crowd and the Police? As a matter of fact, when a friend asked me that day whether I was not going to the Aerodrome, I had to give him half a dozen explanations. I am not saying this just because I would have had a very big opportunity. But, I am just bringing this point to your notice to show what amount of courtesy the Government have for the Members of the Legislature. After all, those who occupy the Treasury Benches to-day were with us till recently and they may not occupy the Treasury Benches to-morrow and some others may occupy them. So, is it right on their part to have failed to invite some ten M.L.As. and half a dozen M.L.Cs. in the City to the Aerodrome? I have been repeatedly saying this not for myself. Believe me, I am not personally interested in these things. I would prefer to be a non-entity and I would prefer to remain in a corner. I do not wish to parade that I am a big man and all that. I am bringing this to the notice of the Government on behalf of my colleagues

I would like to refer to another point before finishing my speech. It is also an important matter. Somebody should refer to such matters and I am always ready to take up such causes even though they may not be palatable to my friends on the other side. I feel that it is my duty to do so for the sake of my colleague. Money is spent by the Governor of Madras. The hon. Member Vidwan Muthukannappan referred to a theory and said something in Tamil which I did not understand very much. In the City of Madras, the Governor of Madras holds a reception for 200 persons or so. This list is not exhaustive and the Governor of Madras feels that ten M.L.As. and six M.L.Cs. in the City could not find a place in such a reception. Just imagine the position.

Mr. CHAIRMAN: The hon. Member should not refer to the action of the Governor.

Sri MOHAMED RAZA KHAN: If it is not arranged by the Governor, my attack shifts to the Government.

Mr. CHAIRMAN: Well, the hon. Member must not discuss the action of the Governor here. Let him stop at that.

Sri MOHAMED RAZA KHAN: I am not discussing the action of the Governor, Sir. I just wanted to bring this matter to the notice of the Ministers. It is not a question of mere reception and our attending it. It is a matter of courtesy and respect shown to the Members of the Legislature even by a Welfare State. I leave the matter at that.

* Sri V. V. RAMASWAMI: கனம் தலைவர் அவர்களே, வழக்கம் போல் ஆண்டு தோறும் கவர்னர் பெருமான் அவர்கள் சட்டமன்ற நடவடிக்கைகளை ஆரம்பித்துவைக்கும்போது நிகழ்த்தும் உரையின் மீது இப்போது விவாதம் நடந்துகொண்டிருக்கின்றது. இந்த உரையில் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கும் விஷயங்களைப்பற்றிப் பல கருத்துக்களைப் பல அங்கத்தினர்கள் தெரியப்படுத்தியிருக்கிறார்கள். எல்லா அங்கத்தினர்களுக்கும் இதன் மேல் சில அபிப்பிராயங்களைத் தெரிவிக்க வாய்ப்பு ஏற்படுகின்றது. இந்த உரையில் முக்கியமாக 7-வது பாராவில் நெய்வேலித் திட்டம் நன்றாக நடை

9th February 1959] [Sri V. V. Ramaswami]

பெற்று வரும் என்று தெரிவித்திருப்பதானது எனக்கு மிகவும் மகிழ்ச்சியைக் கொடுக்கின்றது. தென்னிந்தியாவிலேயே, அதிலும் குறிப்பாகத் தமிழகத்தில் இந்த நல்லதொரு திட்டம் வர வேண்டும் என்பது தான் மக்களுடைய விருப்பம். இதை ஆரம்பிக்கும்போது, இதற்குத் தேவைப் படுகிற கருவிகள் இல்லாமல் போய்விடுமோ என்கின்ற அச்சம் இருந்து வந்தது. ஆனால், அதில் வேலை செய்து வருகின்ற இன்ஜினியர்கள் நமது அச்சத்திற்கு இடம் கொடுக்காமல், எந்தவிதமான தாமதத்திற்கும் இடமில்லாமல் எல்லா வேலைகளையும் செய்து காட்டியதினால், டில்லி அரசாங்கத்தாருக்கு இந்தத் திட்டத்தை நீட்டிப்போட முடியவில்லை. அந்த அளவுக்கு இதில் வேலை செய்கின்ற இன்ஜினியர்கள் தங்கள் வேலைகளைச் செய்து காட்டினார்கள் என்பதைக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். இந்த இன் ஜினியர்கள் எல்லாம் கொஞ்சம் சோர்ந்து போயிருந்தார்களானால், அனேக காரியங்கள் நடைபெறாமல் தடுக்கப்பட்டிருக்கும். இப்போது இதிலிருந்து எரு தயாரிக்க முடியும் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதோடு மின்சாரம் கிடைக்கப் போகிறது. ஆகவே, இந்தத் திட்டம் மிகவும் உதவிகரமான ஒரு திட்டமாக இருந்துவருகிறது. மேலும், கவர்னர் அவர்களது உரை யில் "தோண்டியெடுக்கப்பட்ட பழுப்பு நிலக்கரியை, கட்டிகளாக வார்ப்பதற் கும் பின்னர் அவைகளை எரியும் கரிப் பொருளாக மாற்றுவதற்கும் வேண்டிய பொறிகளை அமைப்பதில், வெளிநாட்டு நாணய மாற்றத்தில் ஏற்பட்ட நெருக்கடி காரணமாகத் தடைகள் இருக்குமோ என்ற அச்சம் முதலில் இருந்தது. ஆனால் இப்போது இத்திட்டத்தையும் இந்த நடப்பு திட்ட காலத்திலேயே தொடங்குவது என்று முடிவு செய்யப்பட்டுள்ளது" என்று குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. ஆகவே, இத்திட்டம் வெற்றிகரமாக நடக்கச் செய்ய வேண்டியது நம்முடைய அரசாங்கத்தின் பொறுப்பாக இருக்கிறது.

அடுத்தபடியாக, இன்று கேள்வி நேரத்தின்போது சொன்னதுபோல், அரசாங்க ஊழியர்களுடைய சம்பள விகிதத்தில் சரியான ஒரு கொள்கை ஏற்படுத்தப்படும் என்றுள்ள விஷயமானது எல்லா அரசாங்க ஊழியர் களுக்கும், முக்கியமாக ஸ்தல ஸ்தாபனத்தில் வேலை செய்து வரும் ஊழியர் களுக்கும், மற்றும் ஆசிரியர்களுக்கும் மகிழ்ச்சியைத் தரும் என்பதில் சந்தேகமில்லை. எல்லா அரசாங்க ஊழியர்களுடைய விஷயத்திலும் இந்தக் கமிஷன் தங்கள் கவனத்தைச் செலுத்தி, நல்லதொரு முடிவுக்கு வரும் என்று நான் நம்புகிறேன். இதில் முக்கியமான ஒரு விஷயம் என்ன வென்றால், ரிஜிஸ்ட்ரேஷன் இலாகாவிலும் ஸ்தல ஸ்தாபன இலாகாவிலும் வேலை செய்யும் ஊழியர்களுக்குப் பதவி உயர்வு கிடைப்பது மிகவும் அரிதாக இருக்கிறது. ரெவின்யூ இலாகாவில் ஒரு நபர் ரெவின்யூ இன்ஸ்பெக்டர் பதவியிலிருந்து படிப்படியாகக் கலெக்டர், போர்டு மெம்பர் போன்ற பதவி உயர்வுக்கு நல்ல வாய்ப்பு இருக்கிறது. ஆனால், ரிஜிஸ்ட்ரேஷன் ஸ்தல ஸ்தாபன இலாகாக்களில் அதற்குரிய வாய்ப்பில்லை. ஆகவே, இந்த இலாகாக்களில் ஒரு இலாகாவிலிருந்து இன்னொரு இலாகாவுக்கு மாற்றம் கொடுத்து அவர்களுக்குச் சலுகை காட்ட முடியுமா என்பதை ஆலோசிக்க வேண்டும் என்று இந்தக் குழுவுக்கு அரசாங்கம் சொன்னால் நன்றாக இருக்கும் என்று நம்புகிறேன்.

"மின் வசதி செய்வதிலே நம்முடைய மாநிலம் மிகவும் முன்னேறி வருகிறது" என்று சொல்லப்படுகிறது. சென்ற ஆண்டு வரவு செலவுத் 3-50
திட்ட விவாதத்தின் மீது நான் உரை நிகழ்த்தும்போது, "ஒவ்வொரு p.m.
ஆண்டிலும் ஏற்படுவதுபோல், அடுத்த ஆண்டு மின்சார வெட்டு என்பது ஏற்படாமல் தடுக்க வேண்டும்" என்று நான் அமைச்சர் அவர்களைக் கேட்டுக் கொண்டேன். "இம் முதுவேனிற்காலத்தில் மின்சார வெட்டு பெரும் பாலும் இருக்காது" என்று கவர்னருடைய உரையிலே குறிப்பிட்டிருக் கிறார்கள். அந்தப்படியே, ஒருவிதமான மின்சார வெட்டும் இல்லாத படியும், குறிப்பாகச் சிறிய தோட்டங்களிலே இருக்கும் நீர்ப்பாசன வசதி களுக்கு மின்சார வசதிக் குறைபாடு இல்லாமலும், எப்ரல், மே, ஜூன் மாதங்களில் சிறு தொழிலுக்கு வேண்டிய மின்சார வசதிக்கு எந்த விதமான இடையூறு இல்லாமலும் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று நான் இப்போதே கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

[9th February 1959

THE HON. SRI V. RAMAIAH: அதைத்தான் கவர்னர் அவர்களே தம்முடைய உரையில் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள்.

* SRI V. V. RAMASWAMI: அதில் குறிப்பிட்டிருந்தாலும், ஏதாவது கஷ்டம் வந்தது என்று சொல்லி விவசாயத்திலும் சிறு தொழில்களிலும் கைவைத்துவிடக் கூடாதே என்பதற்காகச் சொல்கிறேன். இவ்வளவு தூரம் வசதி செய்துகொடுக்கும்போது, ஒவ்வொரு கிராமத்திற்கும் கட்டாயம் மின்சார வசதி செய்துகொடுத்து, கிராமமெங்கும் மின்சார ஒளி ஏற்படக்கூடிய காலத்தை எதிர்பார்க்கிறோம். இம்மாதிரி அதிக மின் உற்பத்தி இருக்கும்போது, அதை மக்களெல்லோரும் பயன் படுத்தும் ஆற்றல் ஏற்படுகிற மாதிரி, மின் சக்தியின் கட்டணத்தைக் குறைத்துக்கொடுத்தால்தான், மிகவும் அதிகமான இடங்களுக்குப் பரவி, அதிகமான எண்ணிக்கை உள்ளவர்களும் உபயோகப்படுத்தி, அதன் மூலமாக அதிக வருமானம் வரும். அந்தக் கொள்கையைக் கடைப் பிடிப்பார்கள் என்று நான் நம்புகிறேன். விருதுநகரில் நான் பொறுப்பி லிருக்கும்போது, மின்சார உற்பத்தி செய்யும் பொறுப்பையும், அதை விநியோகம் செய்யும் பொறுப்பையும் கொடுத்தால், வரி விதிக்காமலேயே, மின்சாரக் கட்டணத்திலிருந்து வருகிற வரும்படியை வைத்துக்கொண்டே, நகராட்சியை நிர்வகித்துக்கொடுக்க முடியும் என்று அரசியலாரிடத்தில் நான் சொன்னேன். ஆனால், அப்பொழுது அதிகாரத்தில் இருந்தவர்கள் மின்சார உற்பத்தி செய்யும் பொறுப்பை நகராட்சிக்குக் கொடுக்க முடியாது போய்விட்டதனாலே, அந்தக் கோரிக்கை ஈடேறாமல் போய் விட்டது. ஆயினும், மின்சாரக் கட்டணத்தைக் குறைப்பதற்கு வேண்டிய நடவடிக்கையை அரசியலார் இப்போதே எடுக்கவேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்ளுகின்றேன்.

பள்ளிச் சீரமைப்புத் திட்டமானது ஒவ்வொரு மாவட்டத்திலேயும் பெரும்பாலான மக்களிடத்திலே ஆதரவு பெற்றுவருகிறது கண்கூடு. ஆனால், சிற்சில பகுதிகளில், அந்தப் பகுதி மக்களுடைய பொருளா தாரத்திற்கு இணங்க, மற்றப் பகுதிகளில் கொடுக்கின்ற அளவு கொடுக்க முடியாமல் இருக்கிறது. ஆகையால், அப்படிப்பட்ட பகுதிகளில், குறிப்பாகக் கிழக்கு இராமநாதபுரம், முதுகுளத்தூர் பகுதிகளில் இருக்கும் மக்கள் மற்றப் பகுதி மக்கள் கொடுக்கிற அளவு உதவித் தொகை கொடுக்க இயலவில்லை. ஆகையால், அங்கே ஏற்பட வேண்டிய எல்லா வசதி களுக்கும் மக்களிடத்திலேயிருந்து உதவியை எதிர்பாராமலேயே, பூராச் செலவையும் அரசாங்கமே ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும். பள்ளிக் கட்டிடங்கள் கட்டுவதிலேயும், புதிதாகப் பள்ளிக்கூடங்கள் துவங்குவதி லேயும், பள்ளிச் சிறுவர்களுக்கு நண் பகல் உணவு அளிப்பதிலேயும், இன்னும் மற்ற உதவி அளிப்பதிலேயும் அரசாங்கமே முழுச் செலவையும் ஏற்றுக்கொண்டு, அந்தப் பகுதி மக்களுக்கு வசதி செய்து கொடுக்க வேண்டியது அரசாங்கத்தின் கடமை என்று நான் சொல்வேன். பள்ளி களில் நண் பகல் உணவு வழங்கும் திட்டம், ஒவ்வொரு மாவட்டத்திலும் நன்றாக நடக்கிறது. ஆயினும், அவைகளிலே சரியாகக் கணக்கு வைத்துக் காட்டாமல், ஒழுங்கீனங்களைச் செய்துகொண்டு, அரசியலார் கொடுக்கும் உதவித் தொகையிலிருந்தே நண் பகல் உணவு கொடுத்துச் சரிக்கட்டக் கூடிய நிலைமை அனேக இடங்களில் இருப்பதாகத் தெரிகிறது. அதுபற்றி அரசாங்கம் எச்சரிக்கையாக இருந்து கண்காணித்து வரவேண்டும். இல்லா விட்டால், இந்த நல்ல ஏற்பாட்டுக்குக் கெட்ட பெயர் உண்டாகும் என்று நான் அரசியலாருக்குத் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

பரம்பிக்குள நீர்ப்பாசனத்தைப்பற்றி அரசியலார் ஒரு முடிவுக்கு வந்தி ருப்பது மிகவும் பாராட்டத் தக்கது. அதே போன்று, இன்னும் மேற்குத் தொடர்ச்சி மலையிலிருந்து உற்பத்தியாகிற மற்ற ஆறுகளின் நீரையும் நமது பகுதிக்கு உபயோகப்படுத்தும் வண்ணம் வேண்டிய காரியம் செய்ய வேண்டும் என்று நெடு நாட்களாகச் சொல்லிவந்திருக்கிறேன். இந்த அரசாங்கம் அது விஷயத்திலும் பேச்சு வார்த்தை நடத்தி நல்லதொரு முடிவுக்கு வர முடியும் என்று முதலமைச்சர் குறிப்பிட்டதாக உதக மண்டல மெயில் ரிப்போர்ட்டர் தெரிவிக்கிறார். அதன்படியே நமது அரசிய

9th February 1959] [Sri V. V. Ramaswami]

லார் தக்க நடவடிக்கை எடுத்துக்கொண்டிருப்பார்கள் என்று நான் நம்புகிறேன். அவைகள் சுமுகமாக நடந்துவர வேண்டும். அதற்காக வேறுவிதமான கிளர்ச்சிகளை உண்டாக்கிவிடக் கூடாது. கனம் உறுப்பினர் திரு. கே. டி. கோசல்ராம் அவர்கள் பேசும்போது, எந்த எந்த இடங்களிலோ தப்பு ஏற்பட்டுவிட்டதாக அவர்கள் குறை கூறியது சுமுகமாக நடக்கிற ஒரு பேச்சு வார்த்தைக்கு இடையூருக அமைந்துவிடக் கூடாதே என்று நான் பயப்படுகிறேன்.

இந்த இடத்தில் ஒன்று சொல்ல விரும்புகிறேன். ஆதியிலே இந்த மாநிலச் சீரமைப்பு வரும்போது தமிழகத்திலே சேரவேண்டிய பகுதிகளைச் சேர்த்து நாம் பெற்றுக்கொள்வதற்காக நாட்டிலுள்ள எல்லாக் கட்சிகளும் ஒன்றுசேர்ந்து பாடுபடுவோம் என்று சொல்லி வந்ததை அவர்கள் அலட்சியப்படுத்தியதின் விளைவாக, உண்மையாக நம்முடைய மாநிலத்தில் சேரவேண்டிய அனேக பகுதிகள் சேர முடியாமல் போய்விட்டன. தேவிகுளம், பீர்மேடு, நெய்யாற்றங்கரை, சிற்றூர் போன்ற சில பகுதிகள் நம் மாநிலத்தில் சேர வேண்டுமென்று எல்லாக் கட்சிகளும் சொன்னபோது, மற்றக் கட்சிகளுடைய உதவியைப் புறக்கணித்ததன் காரணமாக, அனேக பகுதிகள் நம்முடன் சேராமல் விடப்பட்டனவே தவிர வேறு ஒன்றுமில்லை. அது முடிவாய்ப்போன விஷயம். இனிமேலாவது காரியங்களைச் சுமுகமாகப் பேசித் தீர்த்து, நம் மாநிலத்திற்குத் தேவையான தண்ணீர் வசதி கிடைப்பதற்கு வழிவகை காண வேண்டும். அத்துடன் மேற்குத் தொடர்ச்சி மலையில் உண்டாகிற ஆற்றுத் தண்ணீரைக் கேரள அரசாங்கத்தின் ஒத்துழைப்போடு பெற்று, இராமநாதபுரம், திருநெல்வேலி, சங்கரன்கோவில் பகுதிகளுக்கு நீர் வசதி கொடுப்பதற்கு வேண்டிய காரியங்களைத் தொடர்ந்து செய்வார்கள் என்று நான் எதிர்பார்க்கிறேன்.

தமிழ் ஆட்சி மொழியாக வந்துவிட்டது. அதைப்பற்றி எல்லோரும் நமது அரசியலாரைப் பாராட்டுகிறார்கள். ஆனால், தமிழ்ப் பாடங்களிலே விருப்பப் பாடங்கள், சிறப்புப் பாடங்கள் என்று எடுத்துக்கொண்டு கல்லூரிகளிலே படித்துத் தேறிய அனேக தகுதியுள்ளவர்கள் இருந்தாலும், அவர்கள் யூனியன் பப்ளிக் சர்விஸ் கமிஷன் தேர்வுக்கோ அல்லது மாநில பப்ளிக் சர்விஸ் கமிஷன் தேர்வுக்கோ பரீட்சை எழுத வேண்டுமானல், அதில் சில சங்கடங்கள் இருக்கின்றன. அவர்கள் ஒருசில பொருள்களிலே பரீட்சை வைத்துக்கொண்டிருக்கும்போது, படித்த படிப்புக்குப் பொருத்தம் இல்லாமல் இருப்பதால், அனேகர் கல்லூரியில் சிறப்பு, பொதுப் பாடங்களை எடுத்துப் படிக்க முடியாமல் இருக்கிறார்கள். கல்லூரியில் சிறப்புப் பாடங்கள் அமைப்பது சர்விஸ் கமிஷன் பரீட்சைக்கு ஏற்றவாறு அமைய வேண்டும். இல்லாவிட்டால் கல்லூரிப் படிப்புக்கும், உத்தியோகம் தேடிக்கொள்வதற்கும் தொடர்பு இல்லாமல் போய்விடும். ஆகையால், அரசியலார் கட்டாயம் இந்த நிலைமையைக் கவனித்துப்பார்த்து ஆவன செய்ய வேண்டும். இனிமேல் வரப்போகிற, இந்த அரசாங்கத்தை நடத்திக் கொடுக்கப் போகிற வாலிபர்கள் எல்லாம் உண்மையாகவே தமிழ்ப்பற்று உடையவர்களாகவும், தமிழிலே பாண்டித்தியம் உள்ளவர்களாகவும் இருந்தால்தான், கட்டாயம் இந்த அரசாங்க நடவடிக்கைகளை நாம் தமிழிலே நன்ருக நடத்த முடியும். அதற்காக இப்போதே ஆவன செய்ய வேண்டுமென்று நான் மிகவும் கேட்டுக்கொள்ளுகின்றேன்.

சற்றுமுன் பேசிய திரு. ரஸா கான் அவர்கள் சென்னை நகரத்திலே இருக்கின்ற ரோடு நிலைமையைப்பற்றிச் சொன்னார்கள். நான் சென்னை நகரத்திலே இருக்கும்போது, காலை ஐந்து மணிக்கே எழுந்து ஒன்றிரண்டு மைல் தூரம் நடப்பது உண்டு. அப்பொழுது நான் மிகவும் எச்சரிக்கையுடன் நடந்து செல்லவேண்டிய நிலையில் ரோடுகளும், நடைபாதைகளும் இருக்கின்றன. ரோடுகளிலே மேடு, பள்ளங்கள் இருப்பது அவைகளிலே செல்பவர்களுக்கு இடைஞ்சலைக் கொடுக்கின்றன. [ஒரு கனம் அங்கத்தினர்: எந்த ரோடிலே நடந்து செல்கிறீர்கள் ?] பூந்தமல்லி நெடுஞ்சாலையை நான் குறிப்பிடுகிறேன். அது போலவே, அனேக ரோடுகள் இருக்கின்றன. இப்பொழுது அவைகளையெல்லாம் அனேகமாகச் செப்பனிட்டுவிட்டதாக அமைச்சர் அவர்கள் சொல்கிறார்கள். ஒருவேளை யுகோஸ்லேவியா நாட்டுத் தலைவர் டிட்டோ அவர்கள் வந்ததன் காரணமாகவோ, எடின்பரோ

[Sri V. V. Ramaswami] [9th February 1959

கோமகன் வந்ததன் காரணமாகவோ இந்த ரோடுகள் செப்பனிடப்பட்டிருக்குமே தவிர, மற்றப்படி உண்மையாகவே செய்யவேண்டியதை ஒழுங்காகச் செய்து, நல்ல நிலைமையிலே எப்பொழுதாவது வைத்திருந்தார்களா என்பது சந்தேகமாக இருக்கிறது. வர வர லாரிப் போக்குவரத்தும், பஸ் போக்குவரத்தும் அதிகமாக ஏற்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறபடியால், அந்த ரோடுகளை நல்ல நிலைமையில் வைக்க முடியவில்லை என்று காரணம் சொல்லலாம். மேலும், அந்த ரோடுகளை நல்ல நிலைமையில் வைக்க வேண்டிய பொறுப்பு கார்ப்பரேஷனுடையதாக இருந்தாலும், அவர்களுக்கு வேண்டிய நிதியை அரசாங்கம் கொடுப்பதற்குத் தயங்குகிறார்கள் என்ற ஒரு பிரச்னை இருக்கிறதாகத் தெரிகிறது. அப்படியிருக்குமானால் மாநிலத்திற்கே தலையாக இருக்கும் நகரத்தில் எந்தவிதக் கோளாறும் இல்லாமல் பார்த்துக்கொள்ளவேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன். பெரிய வீதிகள் மாத்திரம் அல்ல; எந்த எந்த இடங்களில் வேலை நடக்கின்றனவோ, அங்கெல்லாம் செங்கல், மணல் முதலிய கட்டிட சாமான்களை மலையாகக் குவித்து வைத்திருக்கிறார்கள். சாதாரண மனிதன் அம்மாதிரி வீட்டுக்கு வெளியிலே சாமான்களைக் குவித்திருந்தால், அவனை "பிராஸிக்யூட்" செய்கிறார்கள். ஆனால், அரசாங்கக் கட்டிடம் என்றால், அவர்களே விதிக்குக் கட்டுப்படாமல் பாதைகளிலே கட்டிட சாமான்களைக் குவிக்கிறார்கள்; அவை மாதக் கணக்கில் கேட்பாரற்றுக் கிடக்கின்றன. ஆகையால், உடனடியாக அந்த நிலைமைக்கும் பரிகாரம் காண வேண்டும் என்று நான் சொல்லிக்கொள்கிறேன்.

மேலும், திரு. ரஸா கான் அவர்கள் பேசும்போது, பிரமுகர்கள் வந்து போனதுபற்றிச் சொன்னார்கள். இப்பொழுது நகரத்தின் நிலைமையிலே ஒரு சிறு விஷயத்தை யோசித்துப் பார்க்க வேண்டும். இங்கே எடின்பரோ கோமகன் வந்து போனார். அவருடைய வருகையைப்பற்றிப் பிரிட்டிஷ் ப்ராட்காஸ்டிங் கார்ப்பரேஷன் என்னும் வானொலியில் பேசும்போது, இந்தியாவிலே கொடுக்கப்பட்ட வரவேற்புகளிலேயே மிக அமோகமாக நடந்தது சென்னையில்தான் என்று அதில் சொன்னதாக நான் கேள்விப்படுகிறேன். ஆனால், திரு. ரஸா கான் போன்ற உறுப்பினர்கள் சொல்லும்போது, இம்மாதிரி வரவேற்பிலே சட்ட சபையிலே இருக்கும் உறுப்பினர்களுக்கு யாதொரு இடமும் இல்லாமல் போய்விட்டது என்று குறிப்பிட்டார்கள். "எடின்பரோ கோமகன் வருகிறாரே, அதற்கு என்ன ஏற்பாடு செய்கின்றீர்கள்?" என்று ஒரு அதிகாரியைக் கண்டு நான் பேசிக்கொண்டிருந்தேன். அதற்கு அந்த அதிகாரி, "நீங்கள் அவரைப் பார்க்க வேண்டுமானால், தெரு ஓரமாக நின்று பார்க்க வேண்டும்" என்று எரிச்சலோடு சொன்னார்கள். காரணம் என்னவென்று கேட்டதற்கு, "எங்கள் கையிலே அதிகாரம் இல்லை; டில்லியினுடைய ஏற்பாடு; அதற்கு மேல் நாங்கள் ஒன்றும் செய்ய முடியாது" என்று அவர் சொல்லிவிட்டார். இது எதைக் காட்டுகிறது என்றால், இந்தியா தேசம் பிரிட்டிஷ் காமன்வெல்த்தின் ஒரு பகுதியாகச் சேர்ந்து இணைந்திருக்கிறது. அதற்குத் தலைவராக இருப்பது ஆங்கில நாட்டு ராணிதான். அன்னாருடைய கணவர் இந்தியா வரும்போது, அவரை வரவேற்பது அந்த நாட்டோடு இணைந்திருக்கிற டில்லி அரசாங்கத்தின் பொறுப்பு. ஆகவேதான், அந்த வரவேற்புக்கெல்லாம் அவர்கள் ஏற்பாடு பண்ணியிருப்பதாகத் தெரிகிறது". இம்மாதிரி நிலைமை, ஒரு நாட்டை ஆளும் இராணியின் கணவர் வரும்போது, அவருக்கு வரவேற்பு ஏற்பாடுகளைச் செய்யவேண்டியதெல்லாம் டில்லியினுடைய பொறுப்பாக இருக்கிறபடியினால், தமிழர்களுக்குப் பொறுப்பு இல்லை. அதைப்பற்றித் தில்லிக்குக் கவலை இல்லை. ஆகவேதான், டெல்லி அரசாங்கத்தினுடைய தொடர்பை அடியோடு நீக்கிவிட வேண்டும் என்று தமிழ் மக்கள் எண்ணிவருகிறார்கள், உறுதிகொள்ளுகிறார்கள் என்று சொல்வதிலே வியப்பு இல்லை, உண்மை என்றே கருத வேண்டும்.

இப்பொழுது நாம் நமது சட்டமன்ற அலுவல் முறையில் சில விதிகளை ஏற்படுத்தியிருக்கிறோம். இன்னின்ன காரியங்களைப்பற்றித்தான் விவாதிக்கலாம், கேள்வி கேட்கலாம் என்று நிர்ணயித்திருக்கிறோம். ஆகவே, ரயில்வேக்களில் சோடா புட்டி சப்ளையை நிறுத்திவிட்டார்கள், ஏன் அதை

நிறுத்திவிட்டார்கள் என்று கேட்டால், டில்லியிலுள்ள ரயில்வே மந்திரியைத் தான் கேட்க வேண்டுமென்று கூறுகிறார்கள். கம்பன் மேட்டில் ஏதோ புதையல் எடுத்ததாகச் சொன்னார்கள். அதைப்பற்றிய விபரங்களைக் கேட்டால், அது மத்திய அரசாங்கத்தைச் சேர்ந்தது, ஆர்கியலாஜிகல் டிபார்ட்மெண்டைத்தான் கேட்க வேண்டுமென்று பதில் கூறுகிறார்கள். கார்டுகளில் இந்தி எழுத்துக்களில் அச்சடிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதை நீக்கிவிட்டுத் தமிழில் அச்சடிக்கக் கூடாதா என்று கேட்டால், அது மத்திய அரசாங்கத்தைப் பொறுத்த விஷயம் என்று பதில் கூறுகிறார்கள். இப்படி எதற்கெடுத்தாலும் டில்லியைக் கேள், மத்திய அரசாங்கத்தைக் கேள் என்ற நிலைமையில் நாம் எதற்காக அவர்களோடு இன்னும் தொடர்பு வைத்துக்கொள்ள வேண்டும் ?

மேலும் இந்த வானொலி சம்பந்தமாகச் சில வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன். நான் இந்த ஆகாசவாணி என்று சொல்லுவதைத் தமிழில் சொல்ல வேண்டுமென்று ஒரு மந்திரியிடம் சொன்னதற்குக் கவனிப்பதாகச் சொல்லியிருக்கிறார். இதைச் செய்வதற்குக்கூட டில்லியின் உத்தரவைப் பெற்றுத்தான் ஆக வேண்டும். முன்பெல்லாம் " ஆல் இந்தியா ரேடியோ, தமிழ்ச் செய்தி அறிக்கை—வாசிப்பது தர்மாம்பாள் " என்று சொல்லப்பட்டது. இப்பொழுது " ஆகாச வாணி " என்று சொல்லப் படுகிறது. மாலை 6 மணிக்கு ரேடியோவைத் திருப்பினால் " ஆகாசவாணி, பிராந்தியச் செய்தி அறிக்கை—வாசிப்பது ஜானகி " என்று சொல்லப் படுகிறது. இன்னொரு தடவை " ஆகாச வாணி, மெட்ராஸ் நிலையம் " என்று சொல்லப்படுகிறது. இதில் " ஆகாசவாணி " ஒரு மொழி ; " மெட்ராஸ் " ஒரு மொழி ; " நிலையம் " ஒரு மொழி. தமிழ் நாட்டு வானொலியில் இவ்வாறு மூன்று மொழிகளில் செய்தி அறிவிப்பை அறிவிக்கிறார்கள். திருச்சி வானொலி நிலையத்தில் " திருச்சி வானொலி நிலையம்—செய்தி அறிக்கை " என்று சொல்லிக்கொண்டிருந்தார்கள். " ஒட்டக்கூத்தன் பாட்டுக்கு இரட்டைத் தாழ்ப்பாள் " என்பதுபோல் இன்று திருச்சியிலும் ஆகிவிட்டது. சமீபத்தில் திருவையாற்றில் நடந்த தியாகப்ப்ரம்ம சங்கீத நிகழ்ச்சி ஒலிபரப்பப்படும் என்பதை அறிவிக்கும்போது " ஆகாசவாணி—இப்பொழுது நேயர்களைத் திருவையாறுக்கு அழைத்துச் செல்கிறோம் " என்று அறிவிக்கப்பட்டது. திருவையாறு என்பது எங்கே இருக்கிறது ? ஆகாசவாணியிலிருந்து இவர்கள் நேயர்களைத் திருவையாறுக்கு அழைத்துச் செல்லப் போகிறார்களா? இந்த அறிவிப்பைக் கேட்டு திருச்சி நிலையத்திலிருந்து திருவையாறுக்கு அழைத்துப் போகிறார்கள் என்று உணர்ந்துகொள்ள முடியாது. இது போன்று பல வகைகளில் டில்லி அரசாங்கமானது மக்களுடைய மனதைப் புண்படுத்தும்படி நடந்து கொள்கிறார்கள் என்பதை மக்கள் உணர்ந்து வருகிறார்கள். இப்பொழுது மக்களிடம் ஒரு வெறுப்புணர்ச்சி தோன்ற ஆரம்பித்துவிட்டது. எப்படியாவது தமிழகம் மத்திய அரசாங்கத்திடமிருந்து, டில்லியிலிருந்து விடுதலை பெற வேண்டும் என்னும் கோரிக்கை வலுத்து வருகிறது என்று சொல்லிக்கொண்டு முடித்துக்கொள்ளுகிறேன். வணக்கம். 4 p.m.

Sri K. BALASUBRAMANYA AYYAR: Mr. Chairman, the Governor's Address is short and seems, to all intents and purposes, innocent. But the suggestions and the statements of policy contained therein are fraught with serious consequences for the people of this State. Some of these policies have not been adumbrated by the Madras Government but have been adumbrated for all India and we are controlled by those policies both in the fields of food and agriculture. So, the State Government say that so far as food is concerned, it is an all-India problem. We are controlled by the policy laid down by the Centre and the Party behind the Government. At the Nagpur Congress, there were resolutions passed about land reform. Except for the word ' ceiling ' that was to be introduced, there was disagreement on every other matter,

[Sri K. Balasubramanya Ayyar] [9th February 1959

disagreement not between you and me but between very distinguished leaders of thought. They differed on how it had to be done, in what way it would help production, in what way it would be helpful in bringing about a Welfare State and in what way it would solve the problem of food. All these things were very strongly mooted and discussed and very strong differences of opinion emerged. After the Nagpur Congress, we find the views of very distinguished leaders like Rajaji, Munshi, Prof. Ranga and Salem Vasudevayya published in the newspapers. All these people have expressed very strong opinions about the harmful way in which this ceiling could be worked and implemented for the purpose of making the plan for increased production of food a success. We find nothing of these here but a quiet statement, viz., 'In our approach towards the vexed question of Land Reforms, we should keep in mind this basic requirement of the present situation'. What is that requirement? For that we must go to the previous sentence, which says: 'The obvious lesson from this continued shortage of food even in favourable seasons is that we should redouble our efforts towards stepping up agricultural production.' So, the objective is to step up production, make it double. Another objective was also mentioned in the Nagpur resolution and that is economic justice. So, the two objectives are economic justice and increased production. My submission is that both these cannot be achieved by this ceiling which they propose to impose.

Let us see how the situation stands in our State. In our State, the lands are already fairly very much divided. There are 41·5 lakhs of pattas in our State. It seems to be a fantastic figure but still there it is. Out of that, we will find from statistics that in respect of 7,325 pattas, the land revenue is over Rs. 250 per annum. Those which come under ten rupees and less are 14 lakhs of acres of wet land and 84 lakhs of acres of dry land. (Sri O. P. Ramaswami Reddiar: Is it so? You have to verify it.) It may be less or even more. These figures, I took from the 1956–57 Report. Therefore, what is it that we find? As our respected leader, Mr. Ramaswami Reddiar, said, statistics in the matter of agriculture are very difficult to find. They are not even reliable. That is the difficulty in discussing questions of land reform. We have to depend more upon our impressions than upon reliable data published by authoritative sources. But the fact remains that holdings paying a land revenue of ten rupees and less are large in number and that they are all mostly uneconomic holdings. There is no doubt about it. Then, what is this ceiling to operate upon? I cannot understand. Where will we get the surplus required? On the other hand, if we will fairly, quietly and calmly look at the problem, we will find that what is required is not ceiling but floor. We should not go to ceiling but we should look to floor. The holdings are becoming smaller and smaller and how to make them economic is the problem in our State. Unfortunately, the whole problem is in the hands of the Planning Commission which sits there in Delhi and looks at the whole of India from there. It is really confused about the many aspects of the problem which vary from State to State, from district to district and even from taluk to

9th February 1959] [Sri K. Balasubramanya Ayyar]

taluk. We find the planners are not the actual administrators and that is the difficulty. Therefore, they take only an academic view, make some calculations and think that they are happy solutions to the problem. That is how it happens. That is why in our State the problem is more serious. When the problem now is how to step up the uneconomic holding into an economic holding, a reference has been made about ceiling in the Governor's Address. 4-10 p.m.

Then, this question of ceiling is also got mixed up very strongly with the problem of how to use the surplus. I do not think they will get sufficient surplus; but that is a different matter and that is a matter for calculation. If they get a surplus, they will introduce—to use their two important phrases thrown in the air—co-operative farming and then 'service co-operatives'. There is also the panchayat. We have to understand these expressions when we discuss the question of ceiling. Again in respect of this matter, there has been an acute difference of opinion among the leaders of thought in our country, who themselves are great administrators and statesmen. But, still, on account of the overall strength of a great personality, all those differences were hushed by . . .

SRI A. M. ALLAPICHAI: Who himself is a great administrator.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR: Yes, but he himself stated that he never had the experience about land and according to the reporter who reported it, it was said in a humorous way. I do not think that he stated it in a humorous way. He really meant what he said. I am not competent to speak about great personalities and we all admire him. But when great personalities differ, there is some difficulty in embarking upon any plan. That is my point. Therefore, we should calmly discuss whether we could proceed with this. We cannot introduce a ceiling unless we solve other problems such as how the surplus land will be distributed effectively for the welfare of the people. Therefore, merely saying that ceiling is the basic question—and it is mentioned in the Governor's Address—will not do.

There is another difficulty. Recently, the Hon. the Chief Minister said in Gobichettipalayam that there were two crores of labourers and one crore of landless labourers, and asked, 'Should we not do something for them?' I am saying this subject to correction. But what is the nature of agricultural operations? We know the time factor is very important and many of the operations have to be done almost instantaneously, at the same time. Therefore, no holding can be efficiently and properly cultivated without labourers. The landholder himself cannot do it without labourers. The agricultural sector cannot work properly unless there are labourers who themselves have no lands to cultivate. So, there is no purpose served by weeping over the fact that they are landless labourers. Just as the factories and industries want labourers who themselves are not managers, so also lands require

labourers who themselves have not got their own lands to cultivate. If they have lands, they would not come to do agricultural work. That is why we find that in some of the districts like Tanjore, labourers from far-off places like Ramanathapuram cultivate lands. Otherwise, it will not be possible for a person to cultivate even five or ten or twenty acres of land. Therefore, there is no use of saying that so much surplus land has been calculated arithmetically to be available and that each landless labourer will get one acre of land. In that way, the problem of landless labourers is not going to be solved. There is no use of creating petty landholders as we have already got a large number of petty landholders in our State. It is all right to say from a platform that there are one crore of labourers, and the labourers who attend such meeting may clap hands. But, unfortunately, this question has been mixed up with a number of objectives and that is our difficulty. One of them is political. As my Friend himself might say, it is not a question of agriculture but a question of 'Vote-culture'. That is one aspect of the political problem. There are a large number of people who are without any lands. Actually, it was mentioned during the last election campaign that each one would get five acres of land. (An hon. Member: It was said so by the Communists.) It may be Communists but you (Government) are three-fourth Communists. I am sorry to say that. They want to immobilize the Communists by adopting their ideologies. They want to have a socialist pattern of society and introduce co-operative farming and collective farming prevailing in various countries like China and other countries. Formation of these co-operative and collective farming organizations is the first step towards Communism. It is nothing more than that. In China it was done like that. An Indian team went to China and returned. That team submitted a report about co-operative farming done there. There were also dissenting minutes given by some members of the team. So, we find that this co-operative farming is only a half-way house to collective farming, and collective farming is nothing but a step to abolish the class of landholders. That is the Communist ideal. But my Congress Friends while denying that they are Communists, still borrow from the ideals of Communists, thereby laying the flattering unction unto their souls. That is the real fact. That is the socialistic pattern of society that they want to set up. But, as a matter of fact, we will find that in Japan there is no co-operative or collective farming. Yet, the largest yield from crops is got in Japan. There, there are co-operative societies which are entrusted with the charge of providing credit facilities, marketing facilities and also supplying fertilizers and manures. If we take to co-operative farming, the next step is collective farming. That is accepted by everybody. Of course, the Congress resolution has been accepted and the Government of India will implement it. So far as this Government are concerned, they also will have to implement it. I do not know where the introduction of these service co-operatives, co-operative farming
4-20 p.m. and collective farming will lead to. The Prime Minister the other day assured us that the ownership of the lands would not be transferred to the landless. But consider a man with twenty acres

9th February 1959] [Sri K. Balasubramanya Ayyar]

and a man with one acre. We know what amount of influence the former will exercise. Co-operation has been working in this country for the last fifty years, but it has not yet caught hold of the popular mind and it has not fully been implemented. Co-operative farming, wherever it has been attempted, has been a failure. There was a Report—unfortunately, these Reports are never referred to either in discussions or at any other time—about co-operative farming very near Delhi, to which the Prime Minister himself referred the other day in his speech. That Report mentions that co-operative farming was a failure in that place. It has been put in black and white. Co-operative farming was a failure in that place on account of the fact that the peasants were not at all enthusiastic about it and that there were factions also. We should remember that. There was a solemn committee which went into the progress of the working of panchayats, and I referred to the Study Team Report when the panchayat legislation was on. That Study Team mentioned the fact that the panchayats had been in existence in our country and that their administration had been marred by corruption, inefficiency and faction. These are the three words that were used. Then, the Finance Minister said, 'As regards inefficiency, it is national.' (Laughter.) That was what he said. He again said, 'As regards corruption, that will always be there. As regards faction, I think there may be faction in a few places and not everywhere.' But as he was speaking, there was a telegram received by the hon. Member Sri Sivasubramanya Nadar which was mentioned. On account of a dispute about a panchayat election, a person was stabbed and he was lying in hospital. That telegram was handed over to the Treasury Bench. (Interruption.) You want more panchayats. Therefore, your duty is to permit the stabbing. Let us leave it there. The Study Team which went into the whole question calmly said that the panchayat administration in our country was marred by these three things. But still, on account of the fact that we have love for Grama Swaraj and panchayat administration, we have passed that big legislation with about 200 sections. Let us see how it works. The working of the panchayats is still to be watched.

4-20 p.m.

There is this further fact so far as co-operation is concerned. The National Development Council has recommended that there should be one co-operative society for every village in spite of the fact that the Credit Survey Committee reported against such a proposal. Some of these things legislators also will kindly look into. The Credit Survey Committee of the Reserve Bank was appointed by the Government of India in the year 1951. That Committee published its Report by 1954 and the Government of India accepted the recommendations of that Committee. That Committee said that there was no use of having one co-operative society for one village because that was not able to attract deposits and that was not able to work properly. Therefore, it recommended that there should be large-sized co-operative societies for, say, ten or more villages, and the Government of India accepted the recommendations of that Committee. But now we find that the National Development Council the other day by a stroke of the pen altered the whole thing and they proclaimed that there should

[Sri K. Balasubramanya Ayyar] [9th February 1959

be one society for one village. We do not know how these co-operative societies will be formed and how they will work. But so long as it is a question of ceiling and if the panchayat is entrusted with the task of looking after the surplus lands, we should necessarily have one co-operative society for one village, and as Professor N. G. Ranga says, all these lands and their cultivation will be in the hands of Tahsildars, various Managers and the Registrar of Co-operative Societies. It will be more agriculture on paper than real agriculture. That is my honest view and that is a serious matter for you to think about. When we are thinking of agricultural production and redoubling our efforts to increase agricultural production as solemnly stated in this Governor's Address, we have got to take all these things into consideration. Therefore, the question of ceiling is not merely a question of fixing twenty acres and so on but one of how to do it. The question will arise whether they should be fertile lands or otherwise as is done in the case of Gramdan. Then you will have to bring in another Bill for the purpose of protecting these people from debts and so on. The other day the Chief Minister said that most of the lands given to Vinobhaji were not fertile lands. I take it from the newspaper reports. Sometimes there were even dry lands and waste lands—I suppose—most probably, waste lands. That is why he said, 'We have to resort to this ceiling.' But so long as we have not a ceiling on income, we cannot force the landholders to surrender their lands. But the Prime Minister repudiated the idea of a ceiling on income. He wants everyone to work hard so that he may get the largest yield from the lands. But so long as there is not a ceiling on income, you cannot force the landholders to surrender their lands. The landholder will say, 'Let me have twenty acres and let me work hard for getting the proper yield from the land.' Who can say 'No'? Suppose you say, 'I will give you twenty acres of fertile lands for five acres of useless lands'. Certainly, I have no objection. But you cannot ask me to have five acres of bad lands. Is that justice? When we are talking of economic justice, the means should not be economic injustice. You cannot have social justice by committing social injustice. What are these lands upon which a ceiling is to be imposed? Most of them are inherited lands. Many lands were purchased with the hard-earned money of many people. They were purchased in the open market by paying full market value. What is the compensation they will get for them? It is fifteen times the rental and that too, in instalments. Then every time the Revenue Minister comes before the House mainly for the purpose of extending the time for payment and we also pass the Bill. Therefore, if you fix it as fifteen instalments, it will increase to fifty instalments. Is that the way in which you do economic justice to a person who gave Rs. 5,000 for an acre? That is not economic justice.

SRI K. M. RAMASAMY GOUNDER: Market value will be paid.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR: Market value is not paid. In the Lignite Corporation case one will find the way in which the compensation has been distributed. That is why

9th February 1959] [Sri K. Balasubramanya Ayyar]

the High Court held the other day that all the principles that were advocated by the Government were wrong. That was why when Article 31 was amended—our retired Chief Justice of the Supreme Court is here who dealt with Article 31—it was said that the quantum of compensation was not justiciable. Therefore, I have no faith in this compensation affair. It is not payment of compensation but it is exploitation. That is why mention of ceiling has infused a sense of sorrow in the minds of the landholders throughout the whole State. They are looking forward with a frustrated outlook. Therefore, I have to discuss this question as a very important problem. I mention this for the consideration of this House. Merely fixing a ceiling will not do. You will have to discuss the whole problem of how to utilise the land and in what way you will ask the landholders to surrender their lands. All these bristle with difficulties. And the Revenue Minister will more or less complete the wreck. He will get headache before he finally solves all these problems. Let us see how this is being done by the Government. I will refer to this subject later on when the financial policies are discussed. The Governor's Address does not make mention of financial policy. I do not know whether there is some taxation proposal in the Budget. That is my difficulty. I am afraid that there are taxation proposals in the Budget. That is why it is very cleverly mentioned in the Address that financial policies will be dealt with in the Budget. 4-30 p.m.

I am perfectly sure, when the Government are paying Rs. 5 extra to the Non-Gazetted Officers, there should be some taxation proposals. By no stretch of imagination can you think of adding to the tax burden in our country. (An hon. Member : Why not?) There are about fifteen direct taxes in our country. I counted all these. There is the tax on saving. There is the tax on expenditure. There is the tax on death and there is the tax on birth also. Sri Kaldar is the evil genius of our financial policy in our country. Everything he says is Biblical phraseology for us. We take it from him. This country cannot bear any more taxes. It is already heavily taxed. This is a fact. It is no use comparing this poor country with others. We do not know what taxation proposals there are in store. We shall have to discuss this subject again.

Sir, it is reported in 'The Hindu' of 20th November 1958 that the Revenue Minister said at a meeting in a village in Tiruchi district that some legislation would be brought forward for the purpose of exempting small landholders from the Fair Rent Act (which is an Unfair Rent Act, according to me). No indication of that is given in the Governor's Address. Was if said at that place with some good wish and afterwards slowly retracted from? Or, I do not know whether it did not find support with the Government circles.

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : No retraction.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : Anyhow, I am fondly hoping that the Revenue Minister—whose general views on land legislation and other things, I very much appreciate always—will

bring at least this legislation forward, for which the respected leader Sri O. P. Ramaswami Reddiar has always been pleading. I am in his company. Therefore, I can talk with some boldness. (Sri O. P. Ramaswami Reddiar : I am a back-bencher.) You can never be a back-bencher. Everybody is for ceiling, but men are not agreed as to the way in which this should be fixed. I am agreed, he is agreed, and everybody is agreed about the ceiling. The word ' ceiling ' is right. I do not know how the ceiling is to be accomplished so long as you are not determined about it in a proper manner.

SRI O. P. RAMASWAMI REDDIAR : Nobody knows anything.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : That is the second point I wish to mention.

It is unfortunate that ideas about factories are imported into the agricultural sector. Different considerations apply to the agricultural sector. We have got in our country this rise in prices. Even yesterday rice was sold at Rs. 1·41 nP. But it is said that Government are controlling the price. I will take it. (An hon. Member : It is sold at Rs. 1·21 nP. in the T.U.C.S.) Sir, I do not think there has been any appreciable decrease in prices. The price of kerosene oil has increased. It has gone up by five times and more. Kerosene oil is scarce. Every article of food has increased in price. The problem of rise in prices has not been solved One solution has been suggested, that is, wholesale State trading in foodgrains. On this question also, there is sharp difference of opinion among those people who have thought over this matter. I do not want to expatiate very much upon this. I can tell you this much. So far as State trading in other articles is concerned, it has not been successful. Take, for example, maida. There was State trading in maida. The quantity of maida became less and the price also went up. Then, the distribution and sale of cement was entrusted to a State Trading Corporation. Rupees 5½ crores was the profit that was made by this Corporation. This was mentioned by Sri A. D. Shroff the other day at a meeting. That is why cement has always been sold at a high price. I do not think State trading in foodgrains will have effect on reducing the prices. The Government might try it, but there is sharp difference of opinion on this. One other thing I would mention in this connection. State trading is intimately bound up with the way in which the Government store their stocks. There was control over price and movement of rice between 1949 and 1955. I was (and am) a Member of the Public Accounts Committee, and I found that a loss of Rs. 13·45 crores was sustained on account of State trading in rice. The Government issued an order to write off this loss. But, unfortunately, the Accountant-General said he would not accept it. He wants to see whether anything could be recovered. So, even the writing off has not been done. What is all this loss due to? Shortage in stock, shortage in transit for which the Railway will not pay compensation. All these were

9th February 1959] [Sri K. Balasubramanya Ayyar]

revealed in the Public Accounts Committee Report. So far as distribution is concerned, there are rats, both animal and human everywhere. (Laughter.) In transit without the bags being tampered with, you will find less and less quantity of rice in the bags. The Railway say that they are never responsible for the shortage, because the bags are intact. This is the way the Railway deal with the shortage. They say that no compensation can be paid. The Government in their explanation to audit objection said that they could not get compensation. We have suggested some amendments to the Railway rules regarding freight. So, Sir, State trading can never be the solution.

These are the salient points that I wish to make. I do not want to take more time of the House. The rest of the things I shall mention later on. But the most important thing is—it may not be fully relevant to the Governor's Address, but it is a thing in which all of us are interested—the exodus to Ootacamund. This is a thing upon which I ought to express the feelings of the older section of the people in the Legislative Council. There is Dr. Mahomed Usman. It is he that is most important for me. This exodus is a thing which was opposed by the Congress from the year 1887 onwards up to 1921. In every resolution of the Congress you will find that the Members of the Council were enjoying the cool and salubrious climate of Ootacamund while the people were suffering. All these were mentioned in 1921 in the Legislative Council. At that time, a resolution was moved that there should be no exodus. Then it was carefully arranged that there might be some meetings of Select Committees at Ootacamund, but that there would not be any meetings of the Council. From 1921 to 1956 the Government may have moved to Ootacamund but not the Council or the Assembly. Lakhs of rupees are spent for the purpose of this exodus. With all the two hundred Members, it means a lot of expenditure. For what purpose? Nothing. After all, your health will never be improved by a stay on the hills for seven days. I appeal to the Chair in the matter. I am perfectly sure that all the worries will come back as soon as you come to the plains. Therefore, there is nothing of the sort except that it is merely a fad. It hurts some of the Members of the Legislative Council like Dr. Mahomed Usman. He is an asset to this Council. I may be excused for referring to a particular 4-40 p.m.
Member in this connection. He cannot come to Ootacamund. When the Government nominate him and, at the same time, prevent him from attending the meetings of the Council by holding them at Ootacamund, how will it be useful? Another important and more dangerous thing is this. In transit, you will find the records missing. Even now, at the meetings of the Public Accounts Committee, it has been stated that in many places, two or three places I think, important Government Orders were missing and that no action could be taken against a person for want of a particular Government Order with the Board of Revenue or the Government or some other Department. That is what happened in the past in transit. More so, it will be the case after Independence, because we are all now independent, independent of every

consideration, under a Welfare State. Therefore it is I say that when documents and records are transported from one place to another, no one could be held responsible for the safety of those records. Anyhow, we would want all the records and documents even for answering a question, of course, if they want to answer the question properly. So, if they want to answer the questions properly and satisfactorily, they must get full information from the records. For all these reasons, I feel that this exodus to Ootacamund is not at all good for all concerned. So, I am opposing the proposal for an exodus which they themselves did during the British days. They should not resort to it themselves at the present time. There was another consideration at that time. It was always said in those days that the people at high altitudes might never look at the people below. That charge can never be laid at anybody's door especially when we have representatives of the people here. Therfore it is I oppose this policy very strongly. It should not be put through for many reasons. It should not be done so long as we respect Members here who are not able to go to Ootacamund and participate in the deliberations of the Legislature there.

Sri M. ETHIRAJALU: அதாவது, இப்போது ஊட்டிக்குப் போவது என்பதைக் கவுன்ஸிலில் உள்ள எதிர்க் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்கள் ஒத்துக்கொண்டிருக்கிறார்களா இல்லையா ?

Sri K. BALASUBRAMANYA AYYAR: அங்கே ஒத்துக்கொண்டிருக்கலாம். எல்லோரும் போக வேண்டும் என்கிறபோது, ஒத்துக்கொள்ளாமல் என்ன செய்வது ? உங்களுக்கு எதிரே இங்கே நான் என் சார்பாகவும், டாக்டர் மகமட் உஸ்மான் சார்பாகவும் சொல்கிறேன். மனச்சாட்சிக்கு விரோதமான விஷயம் அல்ல. நீங்கள் எந்தமாதிரியாகப் போகிறீர்களோ, அந்த வழியாகத்தான் நாங்களும் வரவேண்டியிருக்கிறது. அப்படித்தானே இப்போதும் இழுத்துக்கொண்டு போகிறீர்கள். நாங்களும் பின்பற்றியே வருகிறோம். இப்படி எங்களை இழுத்துக்கொண்டு போகிறீர்களே என்று நாங்கள் சொல்லக்கூடாதா ? அதுதான் நான் சொல்வது.

***Sri V. V. RAMASWAMI**: கவர்னர் பெருமான் நிகழ்த்திய உரையில் ஆங்கிலப் பிரதியை நான் கொஞ்ச நேரத்திற்கு முன்பாகத்தான் முழுக்கப் படிக்க நேர்ந்தது. அதில் கடைசி பக்கத்தில்

"A Bill to revise Chapter XII of the Madras Public Health Act, 1939, and an amendment to section 287 of the Madras City Municipal Act, 1919, to provide for the control, prevention and *spread of* communicable diseases from catering establishments."

என்று இருக்கிறதே. அதன்படி.. "to provide for spread of communicable diseases" அதாவது தொத்து வியாதிகளைப் பரப்புவதற்கும் என்பதாக அர்த்தம் தொனிக்கிறதே. அது எப்படி இருக்கும் ? "for the control and prevention of spread of.. " என்று இருக்குமோ என நினைக்கிறேன்.

Mr. CHAIRMAN: It should have been, '. . . for the control *and* prevention of spread of . . .'. When we reprint the Address, it will be corrected.

Sri T. JOGHEE GOWDER: மதிப்பிற்குரிய தலைவர் அவர்களே, உதகமண்டலத்தில் சட்ட சபைக் கூட்டம் நடத்துவதாக சர்க்கார் தீர்மானித்திருப்பதைக் குறித்து நீலகிரி மக்கள் சார்பாக நான் நன்றி செலுத்து

9th February 1959] [Sri T. Joghee Gowder]

கிறேன். மேலும், எல்லாக் கட்சிக்காரர்களையும் அங்கே வரவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். மேலும், நீலகிரியில் இருக்கக்கூடிய சொந்த பூமி இல்லாத ஜனங்களுக்கு சொந்த பூமி கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டு, கவர்னர் அவர்களுக்கு நன்றி தெரிவிக்கும் தீர்மானத்தை ஆதரித்து என் உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

MR. CHAIRMAN : Has the hon. Member finished his speech? I did not hear what he spoke.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : He has now replied to the hon. Member Sri Balasubramanya Ayyar by stating that the sittings of the Legislature should be held at Ootacamund and by inviting the Members of the entire Legislature to Ootacamund to attend those sittings.

* SRI A. M. ALLAPICHAI : Mr. Chairman, I can really understand the serious objections of Members like Sri Mohamed Raza Khan and Sri K. Balasubramanya Ayyar regarding the question of ceiling on land holdings. I can really understand that. But, I cannot understand such objections from Congress Members. Reference was made to Rajaji, Sri Munshi and Professor Ranga and others in support of their objections. Sir, no doubt, Rajaji may hold certain views on this matter. But, when once the State Governments, almost all the State Governments which belong to the Congress Party have stated that they stand by the Avadi Resolution and when we are thinking of establishing a socialistic pattern of society and when we are all talking of socialism and all those things, it is not with a view to cheat the people. That Avadi Resolution is a serious one and it is the bounden duty of the Congress Governments wherever they may be, either in the States or at the Centre, to stand by that Resolution.

Sir, the hon. Member Sri K. Balasubramanya Ayyar has stated that there were so many uneconomic holdings in the Madras State. If what he states is correct, he need not worry himself, he need not bother about it. No doubt, the question of ceiling is a difficult affair. If the Members on the opposite side, along with some Congress people even, feel that the policy of the Government is wrong, it is in their hands to defeat the Party in power in the next General Elections.

SRI L. S. KARAYALAR : But, by then the mischief would have been done!

SRI A. M. ALLAPICHAI : If you feel that the Government have gone wrong, the Congress has gone wrong, you have remedies . . .

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : பேசக்கூடாதா?

* SRI A. M. ALLAPICHAI : I have not said that. I have not said so. We do not have dictatorship here as in some other parts of the world.

* SRI V. V. RAMASWAMI : தனிப்பட்டவர்களுடைய டிக்டேடர்ஷிப் இல்லாவிட்டாலும், ஒரு கட்சிக்காரர்களுடைய டிக்டேடர்ஷிப் எப்படி நடக்கிறது என்பதை மக்கள் தெரிந்துகொண்டிருக்கிறார்கள்.

[9th February 1959

* SRI A. M. ALLAPICHAI : Sir, that is called democracy. If you do not have the capacity to get the votes of the people, if the people do not have confidence and faith in you, why should you blame us for that? People have no faith in you. Therefore, you cannot blame us. Now, what I wish to say is this. The Congress Governments are committed to this. And our friends say : 'Well, Sir, it will lead to this and that.'. Was there any legislation, intended to help the poor, which was supported by our friends here? When the question of fixity of tenure came, there was objection. When the question of fair rent came, there was objection. And this is another objection. If people do not like us and if they feel Congressmen are narrow-minded people, they would not send us here. They are very wise people and they are not fools as some people suggest. They are very wise and they know how to deal with the situation. If they think that the Congress Party is wrong, they will drive us out. But if they do not drive us out, they must drive you out.

SRI V. V. RAMASWAMI : Not out of India?

4-50 p.m. * SRI A. M. ALLAPICHAI : Therefore, no doubt, there are difficulties. And when legislation regarding these matters is undertaken, the Government will take your assistance.

SRI MOHAMED RAZA KHAN : They will bungle.

* SRI A. M. ALLAPICHAI : Let them bungle. Government must bungle and come to the right position.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : It is in your hands. (Laughter.)

* SRI A. M. ALLAPICHAI : Therefore, it is no use simply talking in a light-hearted vein of the policies for which the great Congress organization and the Congress Government stand. Let not the Opposition arrogate to itself all the wisdom under Heaven.

SRI MOHAMED RAZA KHAN : Nor can you.

* SRI A. M. ALLAPICHAI : There are also very wise men on the Congress side. There are very eminent men.

SRI MOHAMED RAZA KHAN : That is offset by your speech.

* SRI A. M. ALLAPICHAI : Those eminent men have felt that land reform is quite necessary. Then, what is the use of suggesting this name here and that name there? A person like Pandit Jawaharlal Nehru feels that there must be ceiling and our friends feel that fixation of a ceiling is wrong. Why should they think that fixation of a ceiling is wrong? They say : 'When a man dies, there is tax; when a man lives, there is tax and so on.' Sir, I ask? 'How can you then achieve a socialistic pattern of society?'. We believe in a socialistic State and we know that our country is a very poor country. Where else will we get money? Should not the man in the street have something at least? What is the meaning of this wonderful independence if the man in the street does not feel that he can have something to eat, some place where

9th February 1959] [Sri A. M. Allapichai]

he can hide his head—I mean some kind of shelter—and something to clothe himself? Otherwise, independence will be wholly a farce to him. Even to-day millions of our people are not happy. When such is the case, what is the use of certain friends with vested interests . . .

Sri MOHAMED RAZA KHAN : Please do not cast aspersions.

* Sri A. M. ALLAPICHAI : I am not casting aspersions upon anyone. What is the use of my friends with vested interests saying that all this is bad? That is not the correct way of looking at things. The hon. Member Mr. Balasubramanya Ayyar has said that Congressmen are like Communists. I have always maintained that if we do not appreciate the attitude and policy of the Congress Government, we will be falling into the hands of the Communists. If we successfully oppose the Congress, what will happen is, we will go Communist. There is no doubt about it. You may be sure about it. We will go the way of Russia and China. If we want that such a catastrophe should not happen here, we must morally, physically and financially support the Congress.

Sri L. S. KARAYALAR : With money also?

* Sri A. M. ALLAPICHAI : Otherwise, God alone must save us.

Sri K. BALASUBRAMANYA AYYAR : He will, surely. (Laughter.)

* Sri A. M. ALLAPICHAI : That is true. He is saving us.

The Hon. Sri R. VENKATARAMAN : He has faith and, therefore, he is repeating it.

* Sri A. M. ALLAPICHAI : Sir, it was rather painful to me when the hon. Member Mr. V. V. Ramaswami made reference to the Delhi Government. If some mistake is committed by the Delhi Government, it does not mean that we must separate. We have got a democratic way of looking at things and a democratic way of correcting things. As a matter of fact, I am not letting out a secret when I say that during the time of the Duke's (Edinburgh) visit to the City of Madras, our Chief Minister, Mr. Kamaraj, felt that some mistake had been committed when he saw that the Members of our Legislature were not there. He felt, 'When M.P.'s could be present why not M.L.A.'s and M.L.C.'s?. He said that that mistake should be rectified. It is very easily stated that if such a thing happens or if some small mistake is committed, we must at once get out of India. Is it possible? Perhaps my friends do not realise what a big mistake they are committing when they say that we must separate from India.

[9th February 1959

DR. MAHOMED USMAN : Who said that we should separate from India? What did he say?

* SRI A. M. ALLAPICHAI : The hon. Member Mr. V. V. Ramaswami said that we should have nothing to do with India and that we must be a separate entity. Sir, the Governor in his Address has said that there is basic and fundamental unity in Madras State among the political parties. With all humility, I differ from him here. If there is any State in India—please excuse me for saying that—which is going to be some kind of a thorn, it is our Madras State. Do you know why? You know there was a joint session and the Dravida Munnetra Kazhagam boycotted it on this ground. There were other grounds also but the main ground was that the Governor happened to be a North Indian. If the Party as such is opposed to the institution of Governor, that is a different thing. But to oppose merely because the Governor happens to be an Assamese or North Indian is not good. What does it show? It is a dangerous thing. Should we not look into the problem carefully and seriously?

There were elections. The Dravida Munnetra Kazhagam stood
5 p.m. for election and the Congress opposed it. In some places the candidates of the Dravida Munnetra Kazhagam won and in some other places they were defeated. At that time, what was working in the minds of the voters? They were told bluntly that they would have a separate State and that they would have this and that. I can understand the attitude of the Communists. I can understand the attitude of the Socialists. Except the Dravida Munnetra Kazhagam, all the other Parties believe in India being one country. There might have been some foolish acts done either in the North or in the East or in the West and I do not support them. But do those acts justify the happening of such a thing which will make the country divided and make us also divided? I do not know where that will end. Therefore, I think, it is the imperative duty of the Government to take a definite attitude in respect of this matter and do a lot of propaganda.

Then, Sir, there is the question of Non-Gazetted Officers. If the Government have the capacity to pay them, by all means let them do so. After all, we must keep our servants quite satisfied and there is no doubt about it. But if the Government servants are to take the attitude that the Central Government servants get so much amount as salary and that, therefore, they also should get the same amount, then they would be making a very big mistake. It is something like two sisters, one of whom happens to marry a rich zamindar and the other a poor Non-Gazetted Officer.

SRI V. V. RAMASWAMI : No zamindar now.

* SRI A. M. ALLAPICHAI : Let him be a big official drawing Rs. 2,000 or Rs. 3,000 per month.

9th February 1959] [Sri A. M. Allapichai]

Sir, the Government of India have got a roaring income of thousands of crores of rupees and they can afford to pay their servants higher salaries. But we should not approach this question from that angle. It is a wrong approach. If they feel that the Government have got enough money, they have the right to get it. In this connection, the Hon. the Minister for Finance, Sri Subramaniam, said that the interim relief of Rs. 5 given to the Non-Gazetted Officers would cost about Rs. 175 lakhs. If the dearness allowance is to be given on the scale given by the Central Government, it would amount to about Rs. 5½ crores. But we must bear in mind that we are building a socialistic pattern of society. Our aim is to set up a Welfare State. In that State not more than one-third of the revenue should be spent on the Government officials and at least two-thirds of the revenue should go to the people. That must be the basis on which they should spend their money. Having that in view, they must really help the Non-Gazetted Officers.

Then, I come to the question of students. There has been some kind of gentleman's understanding between the Congress Party and the other Parties that the students should not be encouraged to take part in active party politics. Sir, the indiscipline that we find among the students throughout the country is entirely due to their taking part in some kind of politics. There is no doubt about it. Now, Sir, Government servants cannot take part in politics. They are prevented from doing so. Why not we make a rule that so long as one is a student, one cannot take part in politics? Can we not make a rule like that? Is it difficult? Why all this kind of a gentleman's understanding or, for that matter, any kind of understanding which is not being observed? I know it is not being observed fully. If one Party does not observe it, the other Party also does not observe it. I think it is right that we should not interfere with the studies of our young children. If we do so, their studies will be interrupted. Then, who will be there to run the socialistic form of Government after us? There will be only a useless set of people. Therefore, if the Government feel that it is a wrong thing for the students to take part in politics, the best thing would be to have some kind of legislation in respect of this matter.

Sir, there is one other matter. Some time back, I went to a place which happened to be in a slum area. The lands in that area belonged to private persons. There were no lights and roads and not even taps. It is a hell on earth and a dirty, useless place. When there is an outbreak of cholera, a large number of people die. So also, when there is an outbreak of smallpox, so many people suffer. Now it is said that when there is a slum on a private land, the Corporation cannot interfere with that. It seems, according to the rules, they cannot interfere. I can understand it if the Corporation objected to the people building huts. But they allowed about 1,500 huts to be constructed there. When the condition of the people in that area is very miserable and when they go to the Corporation for some kind of help, they say that

they cannot interfere. I shall put one simple question. Suppose a fire breaks out in that area. Will the Government or the Corporation say that they would not put it out simply because it has happened on a private land? It would be inhuman to keep quiet in such circumstances. So, here also it is inhuman to keep the people in such a miserable condition. Let the Government at least amend or change the rules. If they could not do so, let them at least not allow people to build huts on private lands and thus create a slum area. They cannot say that simply because they have constructed huts on a private land, they would not help and that they must die. I want the Government to take up this matter seriously and take the necessary steps. Thank you, Sir.

* **SRI M. SUBRAMANIA KARAYALAR** : கனம் தலைவர் அவர்களே, கவர்னர் அவர்களின் உரையை நான் மகிழ்ச்சியுடன் வரவேற்கிறேன். நில உடைமைக்கு வரம்பு கட்டும் வகையிலே ஒரு சட்டம் இயற்றப்படவிருக்கிறது. இது எல்லோரும் வரவேற்கக் கூடிய விஷயம். அந்த வரம்பை சர்க்கார் எப்படி வகுக்கப் போகிறார்கள் என்பதுதான் இப்போது முக்கிய பிரச்னையாக இருக்கிறது. நிலங்களைக் கூட்டுறவுப் பண்ணைகளாக அமைப்பதாகவும் சில்லறை நிலங்களாகப் பிரிப்பதாகவும் சில பிரச்னைகள் இருக்கின்றன. நான் சில வருஷங்களுக்கு முன் திருவிதாங்கூர் சமஸ்தானத்தில் "க்ரோ மோர் பூட்" கமிட்டியில் அங்கத்தினராக இருந்தேன். அப்போது, நிலமில்லாதவர்களுக்கு நிலம் கொடுக்க வேண்டுமென்றும், கூட்டுறவு சொஸைடிகளுக்கு நிலம் கொடுக்க வேண்டுமென்றும் அங்கே தீர்மானிக்கப்பட்டிருந்தது. அங்கே கூட்டுறவு சொஸைடிகள் எப்படி இருந்தன என்று விளக்க விரும்புகிறேன். ஒரு குடும்பத்தில் எல்லோருமே கூட்டுறவு சொஸைடியில் அங்கத்தினர்களாக இருந்தார்கள். தாய், தந்தை, மகள், குழந்தை—இரண்டு வயதுக் குழந்தை கூட—ஆகிய அத்தனை பேரும் கூட்டுறவு சொஸைடியில் அங்கத்தினர்களாக இருந்தார்கள். அப்படிப்பட்ட மெம்பர்களுக்கு நிலங்கள் கொடுக்கப்பட்டன. அங்கே, ஒரு குடும்பத்திற்கு 3 எக்கர் வீதம் அவர்களுக்கு நிலங்களைக் கொடுக்க வேண்டும் என்ற விதி இருந்தது. நாங்கள் மூன்று எக்கர்கள் வீதம் கொடுத்தோம். ஆனால், சில வருடங்களுக்குள் இந்த நிலங்களெல்லாம் சில நபர்கள் கையில் சிக்கிக் கொண்டன. ஏனெனில், கொஞ்சங் கொஞ்சமாக நிலம் கொடுக்கும் போது, அவர்களுக்கு அந்த நிலங்களைப் பயிர் செய்ய வசதியில்லாததால்
5-10 p.m. அவைகளைப் பெரிய பணக்காரர்களுக்கு விலைக்குக் கொடுத்துவிட்டு அவர்கள் கீழ் வேலை ஆட்களாக இருந்தார்கள். ஆகவே, இந்த வரம்பு வகுப்பதில் எச்சரிக்கையாக இருந்து அதை நல்ல முறையில் செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, இப்பொழுது சென்னை, மைசூர், ஆந்திரா, கேரளம் இவைகளைச் சேர்த்து "சதர்ண் ஸோண்" என்று சொல்லப்படுகிறது. இது, உணவுப் பொருள்கள் சம்பந்தப்பட்ட வரையிலும்தானா அல்லது இதர காரியங்களுக்கும் பொருந்துமா என்று தெரியவில்லை. ஸ்டேட் ரீஆர்கனைஸேஷன் ரிப்போர்ட்படி, தாலுகா அடிப்படையில்தான் பிரிக்க வேண்டுமென்று இருந்தது. ஆனால், எங்கள் துரதிருஷ்டவசம் காரணமாக, செங்கோட்டை தாலுகா துண்டிக்கப்பட்டது. அப்படித் துண்டிக்கப்பட்டதால், நல்ல வளம் பொருந்திய நிலங்கள் எல்லாம் கேரளாவோடு சேர்ந்துவிட்டன. டீ எஸ்டேட், ரப்பர் எஸ்டேட், நல்ல வனங்கள் இவைகளெல்லாம் கேரளாவிற்குப் போய்விட்டன. அங்கு பல நதிகள் இருக்கின்றன. அவற்றில் முக்கியமானவை, புனலூர் ஆறு, அச்சன்கோவில் ஆறு என்பவைகளாகும். புனலூராற்றை சுமார் 40 வருடங்களுக்கு முன்பு, வண்டல்ஒடை என்ற விடத்தில் ஒரு அணை கட்டி சுரங்கம் வழி இப்புறம் கொண்டுவந்தால், இப்பொழுது அணை கட்டப்போகிற இடத்திலிருந்து செங்கோட்டைத் தாலுகா முழுவதற்கும் தண்ணீர் கிடைக்கும் என்று இருந்தது. அங்கு விவசாயம் செய்யும் நிலங்கள் கொஞ்சமாக இருந்ததால், அவ்வளவு செலவில் ஒரு

9th February 1959] [Sri M. Subramania Karayalar]

அணை கட்ட வேண்டுமா என்று அன்றிருந்த திருவிதாங்கூர் சர்க்கார் கொஞ்சம் ஆலோசித்தது. அந்த சமயத்தில் சென்னை பிரிட்டிஷ் சர்க்காரிடம் இருந்தது. பிரிட்டிஷ் சர்க்கார் சிரத்தை எடுத்திருந்தால், அந்த அணைக்கட்டுத் திட்டம் அப்பொழுதே வந்திருக்கும். ஆனால், அதைப்பற்றி அவர்கள் கவலைப்படவில்லை. ஆகவே, அந்தத் திட்டம் போய்விட்டது. இப்பொழுது அச்சன்கோவில் ஆறு இருக்கிறது. அந்த ஆற்றுத் தண்ணீரைச் சுரங்கங்கள் வழி கீழ்ப் புறமாகக் கொண்டுவந்தால் சங்கரன் கோவில் தாலூகா முழுவதற்கும் நீர்ப்பாசனத்திற்குச் சௌகரியமாக விருக்கும் என்று சொல்லிக்கொள்கிறேன். இந்த ஆற்றுத் தண்ணீர் எல்லாம் நமக்குப் பாத்யப்பட்டதாக இருந்தது. இப்பொழுது அந்தத் தண்ணீர் எல்லாம் கேரளாவிற்குப் போய்விட்டது. அதையாவது சென்னை சர்க்கார் முயற்சி செய்து வாங்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, பம்பைத் திட்டம் இருக்கிறது. இது பூராவும் கேரள ராஜ்யத்திலுள்ளது. ஆனால், அதனால் அவர்களுக்கு எவ்விதப் பிரயோஜனமும் இல்லை. ஐம்பது வருடத் திட்டம் போட்டிருப்பதாகச் சொல்கிறார்கள். 100 வருடத் திட்டம் போட்டாலும், அதைக் கொண்டு அவர்களால் உணவுப் பொருள்கள் உற்பத்தி செய்ய முடியாது. ஆகவே, அந்தத் தண்ணீரை நமது சென்னை ராஜ்யத்திற்குக் கொண்டுவருவோமேயானால், ராமநாதபுரம், திருநெல்வேலி ஜில்லாக்களிலிருந்து ஏராளமான உணவு தான்யங்களை உற்பத்தி செய்து கேரள ராஜ்யத்திற்குக் கொடுக்க முடியும்.

அடுத்தாற்போல், சர்க்கார் ஊழியர்களின் விஷயம். சர்க்கார் ஊழியர்கள் என்று சொல்லும்போது, இங்குள்ள என். ஜீ. ஓ.க்களை மட்டும் கூறவில்லை. இன்று கன்னியாகுமரி ஜில்லா, செங்கோட்டை தாலூகா போன்றவிடங்களிலுள்ள சர்க்கார் ஊழியர்களின் நிலை எப்படியிருக்கிறது என்று பார்த்தால், இங்கு வேலை பார்க்கக்கூடியவர்கள் 40 ரூபாய் வாங்கிக்கொண்டிருந்தால், அதேவித வேலை செய்பவர்கள், கன்னியாகுமரி ஜில்லாவிலும், செங்கோட்டைத் தாலூகாவிலும் 30 ரூபாய்தான் வாங்குகிறார்கள். அதே சமயத்தில் இவர்களோடு வேலை பார்த்து வந்தவர்கள், கேரள ராஜ்ய சர்க்கார் ஊழியர்கள் இன்று 60 ரூபாய் வாங்குகிறார்கள். அப்படியிருந்தால் செங்கோட்டை, கன்னியாகுமரி போன்றவிடங்களில் இருக்கும் உத்தியோகஸ்தர்களின் மனம் எப்படிக் கொதிப்படையும் என்று ஆலோசித்துப் பாருங்கள். ஆகவே, சர்வீஸ் இன்டெக்ரேஷனைக் கூடிய சீக்கிரத்திலே செய்துகொடுக்க வேண்டும். அப்போதுதான் அங்குள்ள மக்களுக்கு நாம் நன்மை செய்து கொடுத்தவர்களாவோம்.

அடுத்தபடியாக, நான் சொல்ல விரும்புவது: சென்னையுடன் அவ்விடங்கள் இணைந்து இரண்டரை வருடங்களாகின்றன. ஆனால், இங்கு சென்னையில் செய்யப்படும் சட்டங்கள் அங்கு அமுலுக்கு வரவில்லை. நன்மையாக இருந்தாலும் சரி, தீமையாக இருந்தாலும் சரி, இங்குள்ள சட்டங்களை அங்கும் கூடிய சீக்கிரமே விஸ்தரிக்க வேண்டுமென்று சர்க்காரைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். இப்பொழுது சில சட்டங்கள் அங்கும் அமுலுக்கு வந்திருக்கின்றன. "ஸினிமாட்டோகிராப்" சட்டம் அங்கும் அமுலுக்கு வந்திருக்கிறது. ஆனால், அந்தச் சட்டப்படி இப்பொழுது அங்குள்ள எல்லாக் கொட்டகைகளையும் இடித்துக் கட்ட வேண்டுமென்று சொல்கிறார்கள். இந்தக் கொட்டகைகள் 20, 30 வருடங்களுக்கு முன்பு கட்டிய கொட்டகைகளாகும். அவைகள் அப்பொழுதிருந்த அரசாங்கச் சட்டத்தின்படி கட்டப்பட்டன. சென்னையில் எல்லாக் கொட்டகைகளும் இரும்பு சாமான்கள் போட்டுக் கட்டப்பட்டிருக்கின்றன. அங்கெல்லாம் மர சாமான்களால்தான் கட்டப்பட்டிருக்கின்றன. அப்பொழுது நீங்கள் பிரிட்டிஷ் ராஜ்யத்தின் கீழ் இருந்தீர்கள். அவர்களது சாமான்கள் விலைக்குப் போக வேண்டுமென்று ஒரு நிபந்தனை விதித்துச் சட்டம் இயற்றினார்கள். ஆனால், திருவிதாங்கூரில் அப்படியல்ல. அந்த நாட்டிலே கிடைக்கும் சாமான்களைக் கொண்டே கட்டிடம் கட்ட வேண்டுமென்று சொன்னார்கள். அப்படியிருக்க, இப்பொழுது சென்னைச் சட்டம் அங்கு அமுலுக்கு வந்ததும், அங்குள்ள கொட்டகைகளை இடித்து மாற்றிப் புதிதாகக் கட்ட வேண்டு

[Sri M. Subramania Karayalar] [9th February 1959

மென்று சொல்கிறார்கள். அது நடக்கக் கூடிய காரியமல்ல. ஆகவே இப்பொழுதுள்ள கொட்டகைகளுக்காவது " எக்ஸெம்ஷன் " கொடுக்க வேண்டுமென்று அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். இனிமேல் கட்டப் படுவதை உங்கள் இஷ்டம் போல் கட்டச் சொல்லுங்கள் என்றும் சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

5 20 p.m. அடுத்தபடியாக " ரிலிஜியஸ் எண்டோமெண்ட்ஸ் " பற்றி ஒரு சில வார்த்தைகள் கூற விரும்பகிறேன். இது திருநெல்வேலி ஜில்லாவில் சில இனத்தார் கையில்தான் இருந்துவருகிறது. எல்லா இனத்தாரும் அதில் பங்குகொள்ள வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். அதுவு மல்லாமல், ஏற்கனவே திருவாங்கூர் சமஸ்தானத்தைச் சேர்ந்த கன்யா குமரி, செங்கோட்டை ஆகிய இடங்களில் இம்மாதிரி " எண்டோமெண்டு போர்டு " கிடையாது. ஆனால், தேவஸ்வம் போர்டு என்று ஒரு போர்டு இருந்து வந்தது. தேவஸ்வம் போர்டில் சட்ட சபையினால் தேர்ந்தெடுக் கப்பட்ட ஒரு மெம்பரும், மகாராஜாவினால் நியமிக்கப்பட்ட ஒரு மெம்பரும், " காபினெட் " டினால் நியமிக்கப்பட்ட ஒரு மெம்பரும் இருந்தார்கள். அவர்கள்தான் அந்த " போர்டை " நடத்திக்கொண்டிருந்தார்கள். இந்தப் பகுதிகள் " டிரான்ஸ்பர் " ஆகும்பொழுது இது விஷயமாக ஒரு ஒப்பந்தம் இருப்பதாகச் சொல்லுகிறார்கள். ஆனால், இது வரையில் அந்த போர்டு நியமிக்கப்பட்டதாகத் தெரியவில்லை. ஆகையால், அந்த போர்டைக் கூடிய சீக்கிரம் நியமித்து, முன்பு இருந்த மாதிரி அதே வழியில் நடத்த வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

கடைசியாக, நான் சொல்ல விரும்புவது செங்கோட்டை வாடர்-வொர்க் ஸைப்பற்றி. செங்கோட்டைத் தாலுகா மலைக்குக் கீழ்ப்பக்கம் திரு வாங்கூருக்கு சம்பந்தப்பட்டது. இருபது வருஷங்களுக்கு முன்பே தென்காசி யிலிருந்து தொத்து வியாதி அதிகமாகப் பரவுகிறது, தண்ணீர் மூலமாகத் தொத்து வியாதி பரவுகிறது என்று கருதி, அப்பொழுதே சர்க்கார் செங் கோட்டைக்கு உடனடியாக வாடர்-வொர்க்ஸ் ஏற்படுத்திக் கொடுக்கவேண்டு மென்று தீர்மானித்து அந்த வேலையையும் ஆரம்பித்தார்கள். அப் பொழுது வர்களுக்கு அந்தக் கடனைத் திருப்பிக் கொடுக்க சக்தி இருக்குமா என்ற பிரச்னையைக் கவனிக்கவில்லை. அதைப்பற்றிக் கவனிக்காமலேயே வாடர்-வொர்க்ஸை ஏற்படுத்திக் தந்தார்கள். அது 20 வருஷங்களாக நல்ல முறையில் நடந்துவருகிறது. முன்காலத்தில் திருவாங்கூர் சமஸ் தானத்தில் சேர்ந்திருந்தபொழுது, வாடர்-வொர்க்ஸ் டிபார்ட்மெண்டு என்று தனியாக ஒரு இலாகா இருந்தது. அவர்கள் இந்த வாடர்- வொர்க்ஸைக் கண்காணித்து வந்தார்கள். இப்பொழுது அந்தப் பிரதேசம் இங்கே வந்த பிற்பாடு, இது பி. டபிள்யூ. டி.-இல் சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறது. ஸானிடரி என்ஜினியருக்கும் அதற்கும் சம்பந்தமில்லை. இப்பொழுது தண்ணீர் சப்ளை சரியாக இல்லை. அதிலும் " ப்ரொடெக்டட் வாடர்-சப்ளை " கிடையாது. " குளோரினேஷன் " என்பது கிடையாது. வெறும் தண்ணீர் "பம்பில்" அடித்து வருகிறது. அதுவும் சில காலங்களில் மெஷின் தகராறு காரணமாகத் தண்ணீர் வருவது இல்லை. சரியான காலத்தில் மெஷின் ரிப்பேர் செய்யப்படுவதில்லை. நான்கு ஐந்து தினங்களுக்குக்கூட தண்ணீர் இல்லாமல் இருந்திருக்கிறது. அதனாலே வாடர்-வொர்க்ஸை இப்பொழுது சென்னை ராஜ்யத்தில் அமுலில் இருக்கும் சட்டப்படி முனிஸிபாலிடிக்குக் கொடுக்க வேண்டும். நான் நகர சபைத் தலைவர் என்கின்ற முறையிலே ரெவின்யூ அமைச்சர் அவர்களுக்கு இதுபற்றி எழுதியிருக்கிறேன். கூடிய சீக்கிரம் எங்கள் கையில் அதைக் கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். முன் காலத்தில் எங்களுக்கு வாடர்-வொர்க்ஸைத் தந்த பொழுது செலவைப்பற்றி, அதாவது, " ரீபேயிங் கபாஸிடி ஆப் தி முனிஸிபாலிடி " என்பதைப்பற்றி ஒன்றும் கவலைப்படாமல் அவர்கள் இந்தத் தண்ணீர்த் திட்டத்தை ஏற்படுத்தினார்கள். ஆகையால், அந்தக் கடனைத் திருப்பிக் கொடுப்பதற்கு ஒருவிதமான வசதியும் இல்லாததினால். அந்தக் கடன் பூராவையும் வஜா செய்து வாடர் வொர்க்ஸை முனிஸி பாலிடிக்குக் கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். முன்பு இதைப்பற்றி கனம் மந்திரி ஸ்ரீ பக்தவத்சலம் அவர்களிடம் [நேரில்

9th February 1959] [Sri M. Subramania Karayalar]

சொல்லியபொழுது, இது ஒரு சிறிய தொகைதான், அதை வ்ஜா செய்து விடலாம் என்று சொன்னார்கள். அதேமாதிரி, அதை வஜா செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு, என்னுடைய சிற்றுரையை முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

* Dr. MAHOMED USMAN: Mr. Chairman, Sir, in supporting the Resolution moved thanking the Governor for his Address, I should like to express my views on one or two matters. First and foremost, I should like to say a few words about the ceiling on land holdings. Of course, there are two opinions now about the ceiling. The Government think that fixation of ceiling would benefit India and there are very intelligent people in India, men of imporance, who think that fixation of ceiling would do harm to the country. Therefore, it is very difficult for one to judge whether ceiling is good or bad. Time alone will decide whether fixation of ceiling will benefit our country or not. The difficulty about ceiling is, the land is fragmented and it does not come up to the expectation which the Government have about ceiling in increasing the production and it may be an irreparable loss. For several years to come, it will be very difficult for land to produce and agriculture to improve. Therefore, the Government will be very, very cautious about that. Let them try it in one or two districts and see how it works. If it does not work properly, I think they should give it up. There is no use of continuing the experiment. Co-operative farming, no doubt, is necessary. But our people are so conservative that I do not know whether they will take to it easily. If they do not take to it easily, the difficulty will be that the whole thing is a failure. And when agriculture which is the biggest industry of the land fails, just think of the confusion and the famine conditions that will face the country. Therefore, I want the Government to be very, very careful in this matter. They may try it in one or two districts and see how it works, just as they did in regard to Prohibition. I think no doubt it is good if it succeeds. If it does not succeed, it will ruin the country. Therefore, they should remember this and try to move very, very cautiously.

The second thing is about the pay structure of the Non-Gazetted servants. Even in the Central Government when the Postal Department people were paid a little less than the railwaymen, there was always heart-burning. When I was a Member of the Government of Madras, even in those days here the Non-Gazetted servants always felt that they did the same work as other people did in the Central Government, but that still their pay was less. There was always heart-burning. No question can be solved if it is not properly solved. The proper way of solving the question is to see that people who serve whether in the Madras Government or in the Central Government get the same pay. Of course, it will cost you more and you cannot afford it. But you can apply this principle by coming to an agreement with the Government of India for future entrants. At least the Government of India may give some money in order to give our men a little more salary. Of course, it will be very hard for the Government of India to go

[Dr. Mahomed Usman] [9th February 1959

on increasing the salaries of their own servants in the Central Government. If they come to an understanding with the State Governments saying that in regard to future entrants, there may be a scale which will perhaps be the same scale or intermediate to the Central Government scale, then it may be all right. I think that unless it is done, it will always lead to heart-burning. After all, we should remember Government servants who serve in the State Government serve India as well as those who serve in the Central Government. Therefore, people who do the same kind of work must get the same amount of pay. A man working in the Secretariat must get the same pay as one in the Revenue Board or in the office of the Inspector-General of Police gets. I know even in the Madras Government there are different scales of pay for various officers. All these differences should be removed. I think you will very easily solve this problem when you have got the same scale of pay for doing the same work, whether the man does that work in the Central Government or in the State Government. I think for that you require the co-operation and help of the Government of India and this Government should make a strong representation to the Government of India that they should solve this question. I know of a case of two persons of about the same age, one serving in our Secretariat and the other serving in the Post Office. The latter gets about Rs. 20 or Rs. 30 more than the former. Of course, there is heart-burning. A gardener in the Government of India gets about Rs. 80. Of course, we cannot afford to pay Rs. 80 to our gardeners. But at least in regard to future entrants, there must be some understanding with the Government of India that there should be same scales of pay for both the Central Government and the State Government servants. That will solve the question and bring about contentment amongst the Non-Gazetted servants and menial staff. I hope the Government will take every step possible to see that this question is properly solved.

With these few words, I support the Resolution.

5-30 p.m. **Sri N. ANNAMALAI PILLAI** : கனம் சேர்மென் அவர்களே, இன்றைய தினம் கவர்னர் அவர்களுடைய பிரசங்கத்தைக் குறித்து ஆரம்பிக்கப்பட்டுள்ள விவாதத்தில் சில வார்த்தைகளைச் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். மேன்மை தங்கிய கவர்னர் பெருமான் அவர்கள் நமது நாட்டில் நடந்த நிர்வாகத்தைப்பற்றி மிகவும் பெருமிதத்துடன் பேசியுள்ளார். அந்தப் பேச்சானது நமக்கு மிகவும் திருப்தி அளிக்கிறது. நமது நிர்வாகம் பல துறைகளில் முன்னேறி வருகிறது. அவைகளையெல்லாம் இதில் குறிப்பிடவில்லையென்றாலும், கவர்னர் அவர்கள் சிறிய கைத்தொழில்களைப் பற்றியும் டெவலப்மெண்ட் ஸ்கீம்களைப்பற்றியும் அவைகள் எல்லாம் நன்றாக நடந்திருக்கின்றன என்று தெரிவித்திருக்கிறார்கள். மற்றொன்று நல்ல சுப சகுனமாக மலையாளத்தில் இருக்கின்ற நீர்த் தேக்கத்திற்குக் கேரள அரசாங்கத்துடன் சென்னை அரசாங்கமும் கலந்து பேசி ஒரு முடிவுக்கு வந்து நமக்குத் தண்ணீர் கொடுக்க ஏற்பாடு செய்திருப்பதாகத் தெரிவித்திருக்கின்றார்கள். அதுவும் நமக்கு மிகவும் திருப்தியைத் தரக்கூடிய விஷயமாகும். மற்றொன்று கூட்டுறவு சங்கங்களைப்பற்றி சகஜமாக ஒன்றிரண்டு இடங்களில் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். பல காரியங்களும் ஸொஸைட்டிகள் மூலமாக நடந்திருப்பதாகச் சொல்லியுள்ளார்கள். இவ்விதம் சொல்லியிருப்பது சந்தோஷத்திற்குரிய விஷயம்தான். ஆனால், பழைய வெள்ளைக்கார ஆட்சி காலத்தில் அவர்களால் நிறைவேற்றி வைக்கப்பட்ட

9th February 1959] [Sri N. Annamalai Pillai]

சட்டங்கள்தான் இப்போதும் கூட்டுறவு ஸொஸைட்டிகள் சம்பந்தமாக இருக்கின்றன. அவைகளை மாற்றியமைத்தால், நமது நாட்டுக்குக் கூட்டுறவு ஸொஸைட்டிகள் பயன்படும் என்று நினைக்கிறேன்.

(Deputy Chairman in the Chair.)

சிலர் கோவாப்பரேடிவ் ஸொஸைட்டியில் நுழைந்துவிடுகிறார்கள். அவ்விதம் நுழைந்துவிட்ட பிறகு, அவர்களே பல்லாண்டு பல்லாண்டு வாழ வேண்டும் என்று சொல்லுவார்களே, அதே முறையில் பல்லாண்டு பல்லாண்டு காலமாக உள்ளேயே இருந்துவிடுகிறார்கள். அவர்களை யாரும் அசைக்க முடியாத நிலையில் உள்ளே இருந்துவிடுகிறார்கள். சர்க்காரில்கூட சில உத்தியோகங்களில் மூன்று வருஷ காலம்தான் இருக்கலாம் என்றிருக்கிறது. சட்ட சபையில் கூட ஐந்து வருட காலம்தான் பதவி வகிக்கலாம் என்றிருக்கிறது. ஆனால், இந்த ஸொஸைட்டிகளில் இருப்பவர்களுக்குக் கால வரம்பே கிடையாது. காரணம், பணத்தைப் பொறுத்த விஷயமாக இருப்பதால், பணத்தைப் பாதுகாப்பதற்கு நம்பிக்கையான ஆள் வேண்டியிருக்கிறது என்று சொல்லி விடுகிறார்கள். ஆனால், இம்மாதிரிப்பட்ட ஆட்கள் செத்துவிட்டால் என்ன செய்வார்கள் என்று யாரும் யோசிப்பதில்லை. அவ்விதம் இப்போது இருக்கிறவர்கள் போய்விட்டால், வேறு ஆட்கள் வந்து இந்த ஸொஸைட்டிகளை நடத்த முடியாதா ? கண்டிப்பாக நடத்த முடியும். இவர்கள் எல்லாம் மனித சமூகத்திற்கு அப்பாற்பட்டவர்களா ? அல்லது தேவ புருஷர்களா ? ஒன்றுமில்லை. யார் வந்தாலும் இந்தமாதிரியான ஸொஸைட்டிகளைத் திறமையாக நடத்த முடியும். ஆகவே, இதில் இருக்கின்ற பழைய சட்டங்களையெல்லாம் மாற்றியமைக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். ஒரு ஸொஸைட்டியில் உள்ளே நுழைந்துவிட்டால் அவர்கள் வெளியில் போகாமல் இருப்பதற்கும் ஏதாவது ஒரு " பைலா " வை பாஸ் செய்துவிட்டால் போதும் என்று சொல்லிக்கொண்டு நீண்ட காலம் இருந்துவிடுகிறார்கள். இதனால் மற்றவர்கள் உள்ளே வருவதற்கு வழியில்லாமல் போய்விடுகிறது. அப்படியே தட்டுத்தடுமாறி உள்ளே வந்து விட்டாலும், ஏற்கெனவே இருக்கின்றவர்கள் அந்தரங்கமாக ஒரு கூட்டத்தைப் போட்டு இந்த சபையில் இருக்கின்றவர்கள் லாயக்கில்லை என்று தீர்மானித்து மற்றவர்களை வெளியில் தள்ளிவிடுகிறார்கள். இப்படி ஒரு ராஜ்யத்தில் இருக்கின்ற ஒரு கிளை ஸ்தாபனத்தை ஒரு கூட்டத்தாருக்கு மட்டும் விட்டுக் கொடுத்துவிடுவது என்பது தர்மமல்ல, நியாயமல்ல என்பதைத் தெரிவித்துக்கொண்டு இந்தமாதிரியான முறைகளை மாற்றியமைக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, நமது அரசாங்கம் சாத்தனூர் என்ற ஒரு அணையைக் கட்டியிருக்கிறார்கள். அதிலிருந்து 20 ஆயிரம் எக்கர்களுக்குத் தண்ணீர் பாயும் என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். இப்போது கிட்டத்தட்ட 12 அல்லது 13 ஆயிரம் எக்கர்களுக்குத் தண்ணீர் விட்டிருக்கிறார்கள். இப்போது தண்ணீர் பாய ஆரம்பித்ததோ இல்லையோ, இதற்குள்ள பணத்தைப் பூராவும் கட்ட வேண்டுமென்று மக்களை வற்புறுத்திக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இவ்விதம் வற்புறுத்தப்படுவதை ஒத்தி வைக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். இதற்கு முன்னால் லோயர் பவானித் திட்டம் நடைமுறையில் கொண்டுவரப்பட்டது. இதே போன்று பல ஊர்களில் அணை கட்டப்பட்டது. அதற்கெல்லாம் வசூல் செய்யப்பட வேண்டிய பணத்தை முதல் ஆண்டில் கால் பாகம் வசூல் செய்தார்கள். அதற்குப் பின்னால் அரை பாகம் வசூல் செய்தார்கள். அதன் பின்னால் முக்கால் பாகம் வசூல் செய்தார்கள். அதன் பின்னால் முழு பாகமும் வசூல் செய்தார்கள். ஆனால், இங்கு கட்டப்பட்டிருக்கும் சாத்தனூர் அணையினால் பயன் பெறுபவர்களிடமிருந்து பணம் கொடுக்கும்படியாக வற்புறுத்தப்படுகிறது. இவ்விதம் அங்குள்ள ஜனங்களைத் தொந்தரவு பண்ணுகிறார்கள். இதனால் அங்குள்ள மக்கள் வாடி வதங்குகிறார்கள். இப்போதுதான் அவர்கள் தண்ணீரை உபயோகப்படுத்துகிறார்கள். இது வரை வறட்சியாக, புஞ்சைப் பிரதேசமாக, கிடந்த நிலத்தில் தண்ணீர் விட்டுக் கலக்கி சேறுக்கி இரண்டு நாற்றை நட்டு, அது வளர்ந்து இரண்டு கதிரை வெளியில் காட்டி அதில் பத்து நெல்லும் காணப்படுகிறது. இந்த நிலைமையில் அவர்கள் பூராப் பணத்தையும் கொடுப்பதற்கு எங்கே

[Sri N. Annamalai Pillai] [9th February 1959

போவார்கள் ? ஆகவே, அவர்களிடமிருந்து முதல் வருடத்தில் கால் பங்கும், அதற்கு அடுத்த வருடத்தில் அரைப் பங்கும், அதற்கு அடுத்த வருடத்தில் முக்கால் பங்கும், அதற்கு அடுத்த வருடத்தில் முழுப் பங்கும் வசூலிக்க வேண்டும் என்று அரசாங்கத்தினிடத்தில் கேட்டுக்கொள்கிறேன். மேலும், இந்த அணையின் மூலம் 20 ஆயிரம் ஏக்கர்கள் பயன் பெறும் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இதற்காகக் கால்வாய்கள் வெட்டப்பட்டிருக்கின்றன. இந்தக் கால்வாய்கள் வரும் இடங்களில் பல பள்ளத் தாக்குகள் இருக்கின்றன. அந்த இடங்களில் தண்ணீர் போவதைத் தடுத்து விடுகிறார்கள். சில இடங்களில் கசிவு ஏற்பட்டு அதன் மூலம் அந்தப் பள்ளத்தாக்கு இடங்களுக்குத் தண்ணீர் வசதி கிடைக்கிறது. இதன் மூலம் அந்த இடங்களில் அங்குள்ளவர்களுக்குப் பயிரிடுவதற்கு வசதி ஏற்பட்டிருக்கிறது. ஆகவே, இதைப்பற்றியும் அரசாங்கம் கவனிக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, நம் நாட்டில் அனேகம் மைனர் காடுகள் இருக்கின்றன. அந்தக் காடுகளிலெல்லாம் ஓணான், உடும்பு போன்றவைகள் கூட இருக்க முடியாது. கரடி, யானை போன்ற கொடிய மிருகங்கள் வாழக்கூடிய காடுகள் வேறு இருக்கின்றன. இந்தக் காடுகள் அப்படிப்பட்டவையும் அல்ல. இந்தக் காடுகளில் " பாரஸ்ட் " காரர்கள் ஒருவிதமான செடியையும் நட்டு வளர்க்கிறார்கள். அதோடு புளியஞ் செடியையும் நட்டு வளர்க்கிறார்கள். இதற்காகத் தண்ணீர் ஊற்றப்படுகிறது. தண்ணீர் தட்டுப்பாடு ஏற்பட்டவுடன் தண்ணீர் ஊற்றுவதை " பாரஸ்ட் " காரர்கள் நிறுத்திவிடுகிறார்கள். இதனால் அந்தச் செடிகளெல்லாம் காய்ந்து போகின்றன. இதன் காரணமாக சர்க்காருக்கு நஷ்டம் ஏற்படுகிறது. " பாரஸ்ட் " காரர்கள் சரியான விதத்தில் அதைப் பார்ப்பதில்லை, தங்களை மாத்திரம் அவர்கள் சரியானபடி பார்த்துக்கொள்கிறார்கள். ஆகவே, இதைக் கவனித்து நல்ல முறையில் சீர்திருத்தம் செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். இந்தக் காடுகளையெல்லாம் அங்கிருக்கின்ற இருளர், மறவர் ஆகியவர்களுக்குப் பயிரிடுவதற்குக் கொடுக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். இல்லையென்றால், இந்த மாதிரிக் காடுகள் வளர்க்கிறோம் என்று சொல்லுகிற திட்டம் ஒரு சிலருக்கு மாத்திரம்தான், அல்லது ஒரு சில கூட்டத்தாருக்கு மாத்திரம்தான் உதவுவதாக இருக்குமேயல்லாது, இதனால் பொது ஜனங்களுக்கு எந்த
5-40 p.m. விதமான பயனும் கிடைக்காது என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். ஓணான், உடும்பு தங்கக்கூடிய சிறிய சிறிய காடுகளை, சிறிய சிறிய செடிகளும் முட் புதர்களும் இருக்கும் காடுகளையெல்லாம் அழித்துவிட்டு, அவைகளைப் பிரித்து நரிக் குறவர்கள், இருளர்கள் போன்றவர்களுக்குப் பயிரிடுவதற்கு வசதி செய்து கொடுக்க வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்ளுகின்றேன். இந்தப் பேருபகாரத்தை சர்க்கார் செய்வார்களானால், அவர்கள் " கார் உள்ள அளவும், என் பெயர் உள்ள அளவும் புகழ் நிலைத்து நிற்கும் " என்று ராமச்சந்திரன் சொன்னதுபோல், இந்த அரசாங்கத்தாருடைய பெயர் சாஸ்வதமாக, உலகம் உள்ள வரையில் நிலைத்து நிற்கும் ; மக்கள் அவர்களைப் போற்றுவார்கள். இப்போதே போற்றுகிறார்கள். காரணம் என்னவென்றால், 150 வருஷம் இந்த ராஜ்யத்தைப் பிரிட்டிஷார் ஆண்டார்கள். அந்த 150 வருஷங்களிலே, அவர்கள் இந்த நாட்டில் ஒரு வேலையும் செய்யாமல், குறிப்பாக சாத்தனூர் அணையை 1904–ம் வருஷத்திலே அன்னிய நாட்டினர் அணை கட்டலாம் என்று அங்கு போய்ப் பார்த்து, அதற்கு வேண்டிய சர்வே எல்லாம் செய்து வைத்தார்கள். அதை இப்பொழுது நாம் செய்து முடித்து விட்டோம். வட்டி கிடைக்கிறதோ இல்லையோ, தண்ணீரைத் தேக்கி வைப்போம், மழை பெய்து தண்ணீர் வரும்போது தேக்கி வைப்போம், அது பிரயோஜனப்படும் என்ற நல்ல எண்ணத்தினால், அந்தத் திட்டத்தை எடுத்து, அணையைக் கட்டிமுடித்தாய்விட்டது. இப்பொழுது நம்மை உலகம் போற்றுகிறது ; மேல் நாடுகளிலே இருக்கிறவர்கள் எல்லாம் இவ்வளவு அழகாகக் காரியங்களைச் செய்கிறார்களே என்று நம்மைப் பார்த்துப் பிரமிக்கிறார்கள். இவ்வளவு வசதிகள் உள்ள இந்த நாட்டிற்கு ஒன்றும் செய்யாமல் ஏமாந்து விட்டுவிட்டோமே என்று அவர்கள் ஏங்குகிறார்கள் என்பதை இங்கே தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். ஆகையால், இந்த அரசாங்கம் நீடூழி வாழும். " இறந்தும் இறவார் ; இருந்தும் இறந்தார் " என்று இரண்டு வகை

9th February 1959] [Sri N. Annamalai Pillai]

மனிதர்கள் இருக்கிறார்கள். அந்தக் காடுகளையும் பயிர் செய்வதற்கு இந்த அரசாங்கம் ஒதுக்கிவிட்டார்களானால், இந்த நல்ல காரியம் செய்வார்களானால், இறவாதவர்களாக இருப்பார்கள். அதாவது, நீடூழி இருப்பார்கள். இந்த அரசாங்கம் நீடூழி இருக்கும் என்று தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, தானியக் கொள்முதல் வியாபாரம் செய்யப்போவது பற்றி நாட்டிலே ஜனங்களிடத்தில் பெரிய பயங்கரம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. முன்போல் அபாயம் வந்துவிடுமோ, என்ன கதி ஏற்படுமோ என்று அவர்கள் நடுங்கிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அதிலும் பாமரர்கள், இருளர், குறவன், நரிக்குறவன் இப்படிப்பட்ட ஜாதிகளெல்லாம் ஓரணா, அரையணா எங்காவது பிச்சையெடுத்து வந்தால், அதைக் கொண்டு கேழ்வரகு, கம்பு, அரிசி வாங்கிக் கஞ்சியாவது காய்ச்சிக் குடிப்பதற்கு வசதி இருந்தது. இப்பொழுது அரசாங்கம் செய்யவிருக்கின்ற இந்த வேலைத் திட்டத்திலே அரையணா, ஓரணாவுக்கு அரிசியோ, கம்போ, கேழ்வரகோ வாங்கி, வயிற்றைக் கழுவிக்கொண்டு உயிர் வாழ்வதற்கு முடியுமா, அல்லது வயிற்றிலே ஈரத் துணியைப் போட்டுக்கொண்டு முடங்கிக் கிடக்க வேண்டியதுதானா, என்று இந்தத் திட்டத்தைத் தீட்டும்போது யோசித்துப் பார்க்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறார்கள். அந்த ஏழைகளுக்கு ஏதாவது வழியை அரசாங்கம் திட்டமிடும்போது காணவேண்டும்.

தானியங்களைக் கொள்முதல் செய்வதனால், பணக்காரர்களுக்குச் சாதகமாக இருக்கும்; அவர்கள் சாப்பிடுவதற்கும் வழி வகை செய்ய முடியுமே தவிர, ஏழை ஜனங்களுக்குப் பயன்படாது. ஏழையைக் காப்பாற்ற வேண்டுமானால், சில சட்டங்களைத் திருத்தி அரசாங்கத்தார் ஜனங்களுக்கு, எங்கே போனாலும் அங்கே, ஓரணா, அரையணா கொடுத்தாலும் அரிசியோ, கேழ்வரகோ, கம்போ கிடைக்கக்கூடிய ஏற்பாடு கட்டாயமாக இருக்கவேண்டும். அதுதான் என்னுடைய கோரிக்கை. அப்படிக் கிடைக்கும்படியாக அரசாங்கத்தார் "ப்ரொக்யூர்மெண்ட்" திட்டத்தில் செய்தாலும் சரி தானியக் கொள்முதல் செய்தாலும் சரி, சர்க்காரே வியாபாரம் செய்தாலும், என்ன செய்தாலும், அரையணா, ஓரணாவுக்கும் அரிசி கிடைக்கும் படியாக ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும் என்று நான் சர்க்காரைக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

மொத்தத்தில், இந்த அரசாங்கம் செய்து வருகிற வேலை அபாரமானது. இந்த அரசாங்கத்தை உலகம் போற்றுகிறது. நானும் இந்த அரசாங்கத்தைப் போற்றுகிறேன்; பாராட்டுகிறேன். ஆனால், இன்னும் செய்ய வேண்டியது ஏராளமாக இருக்கிறது என்பதை இந்த அரசாங்கத்தார் மனதில் வைத்துக்கொண்டு, அந்த வேலைகளைப் பூர்த்தி செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு என்னுடைய வார்த்தையை இத்துடன் முடித்துக்கொள்ளுகின்றேன்.

* **SRIMATHI SARASWATHY PANDURANGAM**: கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, கவர்னர் பெருமானுடைய உரையைப் பாராட்டுகிற முறையிலே, சில வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன். நிலச் சீர்திருத்தத்தைப்பற்றிக் கவர்னர் உரையில் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. காந்தீஜி அவர்கள் எதை நினைத்துச் சொல்லி மறைந்தார்களோ, அந்த நிலச் சீர்திருத்தத்தை இவ்வளவு விரைவிலே நம்முடைய சர்க்கார் கொண்டு வந்திருப்பதைக் குறித்து நான் முழுமனதுடன் பாராட்டுகிறேன்.

உணவுப் பிரச்னையைப்பற்றி எனக்கு முன்னால் பேசிய தலைவர் அவர்கள், அரையணா, ஓரணாவுக்கு அரிசி மக்களுக்குக் கிடைக்கக்கூடிய அளவுக்கு நிலைமை ஏற்பட வேண்டுமென்று சொன்னார்கள். வாஸ்தவம். மக்கள் கஷ்டம்தான் படுகிறார்கள் என்பது நம்முடைய அரசாங்கத்திற்கும் தெரியும். அதற்குத் தகுந்த திட்டங்களை வகுத்து, ஆங்காங்கு நியாய விலைக் கடைகளைத் திறப்பதற்கு ஏற்பாடு செய்கிறோம் என்ற குறிப்பு கவர்னர் பெருமானுடைய உரையிலேயே இருக்கிறது.

இன்றைய நிலைமைக்கு யார் பொறுப்பாளி என்று பார்க்கும்போது, நாம்தான் அதற்குப் பொறுப்பாளி என்றுதான் நான் சொல்லப் பிரியப்படுகிறேன். பல அணைக்கட்டுத் திட்டங்களை நன்றாக நிறைவேற்றுவதன் மூலம் உற்பத்தியைப் பெருக்குகின்ற அளவுக்கு நம்முடைய சர்க்கார் ஒரு

துளி நீரைக்கூட வீண் போகாமல் நல்ல பல அணைக்கட்டுகளைக் கட்டியிருக்கும்போது, ஏன் இவ்வளவு பஞ்சம் நமக்கு வந்திருக்கிறது ? உற்பத்தியாகின்ற நெல் தானியங்களின் அளவு முன்னைவிட இன்று அதிகரித்திருக்கிறதே, ஏன் இந்தக் கஷ்டம் என்று பார்க்கின்றபோது, நாம் தான் பொறுப்பாளிகள் என்று உணர வேண்டும். எப்படி நாம் பொறுப்பாளிகள் என்றால், நாம் எல்லோரும் கைக்குத்தல் அரிசியைச் சாப்பிடுவதில்லை. வாஸ்தவத்திலே ஒவ்வொருவரும் கைக்குத்தல் அரிசியையே வாங்கிச் சாப்பிடுவோமேயானால், கண்டிப்பாக ஒரு படி கைக்குத்தல் அரிசியை வைத்துக்கொண்டு எட்டுப்பேர் உண்பதற்கு முடியும். கைக்குத்தல் அரிசி சாப்பிடாமல் நாம் என்ன செய்கிறோம் ? நெல்லை மில்லிலே அறைத்து, பிறகு அதைத் தீட்டித் தீட்டி, ஒரு படியை அரைப்படி அளவுக்கும், ஒன்றரை ஆழாக்கு அளவுக்கும் கொண்டுவந்து விடுகிறோம். அதனால், சத்துள்ள பெரும் பகுதி வீணாக்கப்படுகிறது. நாவுக்கு அடிமைப்பட்ட காரணத்தால், ருசிக்கு அடிமைப்பட்ட காரணத்தால், உடம்பை ஆரோக்கியமாக வைத்திருக்க வேண்டும் என்ற எண்ணத்தை மறந்ததனால், மன அடக்கம் இல்லாத காரணத்தால், நாம் வாஸ்தவத்திலேயே நாட்டுக்குத் துரோகம்தான் செய்கிறோம் என்று சொல்வேன். சர்க்கார் பெரிய பெரிய அணைக்கட்டுத் திட்டங்களைத் தீட்டி, நீர்த் தேக்கங்களை ஏற்படுத்தி, தானிய உற்பத்தியைப் பன்மடங்கு பெருக்குகிறபோதும், அந்த அரசாங்கத்தைக் குறை கூறுகிற ஒவ்வொருவரும் தங்களுடைய உள்ளத்தில் கை வைத்துப் பார்க்க வேண்டும். அப்படிப் பார்த்தால், நாம் ஒவ்வொருவரும் இந்த நாட்டுக்குத் துரோகம் செய்கிறோம் என்றுதான் சொல்ல முடியும். அரசாங்கத்திற்கும், மக்களுக்கும் நன்மை செய்கிறோமா, தீமை செய்கிறோமா என்பதைப் பார்க்கின்றபோது, வாஸ்வதத்திலே—என் வரையில் நான் சொல்வேன்—ஒரு நாளைக்கு இரண்டு ஆழாக்கு கைக்குத்தல் அரிசி இருந்தால் வாழ்க்கை நடத்த முடியும். ஆனால், அதை உபயோகிக்காமல், அரிசியைத் தீட்டித் தீட்டி, அதிலுள்ள விட்டமின் சத்துக்களெல்லாம் குப்பையில் போகும்படி செய்து, மில் அரிசியாக மாற்றி உண்ணும்போது, அதிகம் பேர் சாப்பிட வேண்டிய அளவு அரிசியை மிகவும் குறைவானவர்களே உண்ணும் நிலை ஏற்பட்டு, அதன் காரணமாகப் பலருக்கு உணவு கிடைக்காத நிலை நாட்டில் நிலவுகிறது. அதனால், ரொம்பப் பேர் கஷ்டப்படுகிறார்கள். ஆகவே, மில்லிலே அறைத்துத் தீட்டிய அரிசியைச் சாப்பிடுகிறவர்கள் உண்மையிலேயே நாட்டுக்குத் துரோகம் செய்கிறார்கள் என்று தான் சொல்ல வேண்டும். நாமெல்லோரும் ஒருமனப்பட்டு, நல்ல எண்ணத்துடனே, நாடு வாழவேண்டும், மக்கள் வாழ வேண்டும், எல்லோரும் ஆரோக்கியமாக இருக்க வேண்டுமென்று வாஸ்தவத்திலே நினைக்கிறோம். ஆனால், கைக்குத்தல் அரிசியை நாட்டு மக்கள் சாப்பிடும் அளவுக்கு நிலைமையை ஏற்படுத்தாத காரணத்தால், அரசாங்கம் எத்தனை ரூபாய் கோடிக் கோடியாகச் செலவு செய்தாலும், வீடு வீடாக, திண்ணைக்குத் திண்ணை வியாதியஸ்தர்களைக் காண்கிறோம். ஆகவே, சத்துள்ள கைக்குத்தல் அரிசியையே மக்கள் சாப்பிடும் ஒரு நிலையை ஏற்படுத்துவதற்கு நாம் எல்லோரும், இங்கிருப்பவர்களும் வெளியிலே இருப்பவர்களும், பாடுபட்டுச் செயலில் கொண்டுவருவதற்குக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம். அப்பொழுது தான் நாட்டிலுள்ள உணவு நெருக்கடி தீர்ந்து, குறைந்த அளவு தானியத்தை நிறைந்த அளவுள்ள மக்கள் சாப்பிட்டு நோயற்று ஆரோக்கியமாக வாழ்வதற்கு முடியும் என்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

அணைக்கட்டு கட்டிய மந்திரி அவர்களுக்கு நன்றி. மின்சாரம் என்று சொல்கிறபோது, பாதி அளவு கிராமங்களுக்கும் நகரங்களுக்கும் விநியோகிக்கப்பட்டிருக்கிறது. மற்றப் பாகங்களுக்கும் அதை விநியோகிப்பதற்குத் திட்டங்கள் வகுத்திருக்கிறோம் என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். அது மிக மிகப் போற்றுதற்குரியது.

கல்வியைப் எடுத்துக்கொண்டால், வாஸ்தவத்திலேயே, கல்வி அமைச்சர் அவர்களுக்கு நாம் நன்றி செலுத்தக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம். "பெற்றவர்கள் அறிவார்களோ பிள்ளை அருமை" என்று சொல்வதுண்டு. பகல் உணவு அளித்து, நல்லதொரு கல்வியை அளிக்கிறோம் என்று சொல்கிற நம்முடைய சர்க்காருக்குத் தலை வணங்கக் கடமைப்

பட்டிருக்கிறார்கள். நான் நகராண்மைக் கழகத்தில் இருக்கிறேன். இந்த நகரத்தில் நான் எங்கு சென்று பார்க்கும்போதும், அங்கேயெல்லாம் நல்ல முறையாகப் பகல் உணவு தயார் செய்து, பள்ளிகளிலே படிக்கும் மாணவ மாணவிகளுக்கு அளிக்கப்படுவதைக் காண்கின்ற தாய்மார்கள் எல்லோரும் சந்தோஷப்படுகிறார்கள். தங்கள் குழந்தைகள் நன்றாகப் படித்து முன்னேறுவதற்கு ஏற்ற வகையில், இப்பொழுது நல்ல பகல் உணவைக் கொடுக்கிறார்களே என்று வாயார வாழ்த்துகிறார்கள். அந்தவிதமான வாழ்த்துதலை இன்று நம்முடைய சர்க்கார் அடைந்திருக்கிறார்கள்.

அது மட்டுமல்ல. நம்முடைய சர்க்காரில் உழைக்கின்ற உத்தமர்களுக்கு, பாட்டாளிகளாகப் பாடுபடுகின்றவர்களுக்கு நம்முடைய சர்க்கார் 5–50 p.m. அக்கறை காட்டி வருகிறார்கள். மத்திய சர்க்காரின் உழைப்பாளிகளுக்கும், நம்முடைய ராஜ்ய சர்க்காரின் உழைப்பாளிகளுக்கும் கொடுக்கப்படுகின்ற சம்பள விகிதத்தைப் பார்க்கும்போது, அந்த இரண்டு விகிதங்களுக்கும் உள்ள ஏற்றத்தாழ்வைப் பார்க்கும்போது, மிகவும் வருத்தமாக இருக்கிறது. ஏனென்றால் ஒரு பெண்ணைத் திருமணம் செய்துகொடுக்க வேண்டுமென்றால், அந்தப் பெண்ணின் பெற்றோர்கள் பையனுக்கு சென்ட்ரல் கவர்ன்மெண்ட் உத்தியோகமா அல்லது நம்முடைய மாநில சர்க்கார் உத்தியோகமா என்று கேட்டுக்கொண்டு, சென்ட்ரல் கவர்ன்மெண்ட் உத்தியோகமாக இருந்தால்தான், பெண்ணைக் கொடுக்கிறார்கள். மாநில சர்க்கார் உத்தியோகஸ்தன் என்றால் " என்னுடைய பெண்ணைக் கொடுக்க முடியாது " என்று கூறிவிடுகிறார்கள். மத்திய அரசாங்கத்தில் வேலை பார்ப்பவனுக்கு நல்ல வருமானம் வருகிறது. அதே சமயத்தில், அதே உழைப்பைக் கொடுக்கின்ற நம்முடைய மாநில சர்க்கார் ஊழியர்கள் அவர்களை விட மிகக் குறைவான சம்பளம் பெற்று வருகிறார்கள். நிலச் சீர்திருத்தத்தைக் கொண்டுவரப் போகிறோம் என்று சொல்லும்போது, காந்தீயப் பாதையில் ராம ராஜ்யத்தை ஸ்தாபிக்கப் போகிறோம் என்று சொல்லும்போது, ஏற்றத் தாழ்வு அற்ற சமுதாயத்தை அமைக்கப் போகிறோம் என்று சொல்லும்போது, இந்த உத்தியோகஸ்தர்களின் ஊதியம் மத்திய சர்க்கார் சிப்பந்திகளின் ஊதியத்தை விடக் குறைவாக இருப்பது மிக மிக வருந்தத்தக்கது. இவர்களுக்கு இப்பொழுது இடைக்கால நிவாரணமாக 5 ரூபாயை நம்முடைய அரசாங்கம் தந்திருப்பது கண்டு மிக்க மகிழ்ச்சி அடைகிறேன். முதல் தேதி பிறந்தவுடன் வீட்டு பட்ஜெட்டைப் போடும்போது, கண்ணீர் விடும் காட்சியைப் பார்க்கிறேன். வறுமை அவர்களோடு பிணைக்கப்பட்டிருக்கிறது. மத்திய சர்க்கார் ஊழியர்களுக்கும் நம்முடைய சர்க்கார் ஊழியர்களுக்கும் சம்பள விகிதத்தில் வித்தியாசம் மலைக்கும் மடுவுக்கும் என்ற அளவில் இருக்கிறது. இந்த வித்தியாசங்களைப்பற்றிப் பரிசீலனை செய்வதற்காக ஒரு கமிட்டி போடப்படும் என்ற கவர்னருடைய வாசகத்தை வரவேற்கிறேன். வருஷக் கணக்காக இதைப் பரிசீலித்துக் கொண்டே இராமல், இந்த ஆண்டிற்குள்ளேயே, இன்னும் சொல்லப் போனால் இன்னும் ஓரிரு மாதங்களுக்குள்ளேயே நம்முடைய சர்க்கார் ஊழியர்களுக்கு நிவாரணம் அளிக்கப்படுவது அவசியம் என்பதை வலியுறுத்திச் சொல்ல விரும்புகிறேன். கவர்னர் பெருமான் அவர்களுடைய உரையை வரவேற்று, பாராட்டி என்னுடைய உரையை இந்த அளவோடு முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

*Sri M. V. SUDARSANAM NAIDU: தலைவர் அவர்களே, இன்றைய தினம் எல்லோரும் ரொம்ப நீண்ட நேரம் பேசினார்கள். நம்முடைய ராஜ்யத்தினுடைய வருங்காலம், எதிர்காலம்பற்றியெல்லாம் கவர்னர் பெருமான் அவர்கள் தம்முடைய உரையிலே சொல்லியிருக்கிறார்கள். அந்த உரையிலே நாட்டு முன்னேற்றத்திற்கான பல விஷயங்கள் அடங்கியிருப்பதால், அதை நாம் பெருமையோடும் பூரிப்போடும் வரவேற்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம். நமது நாட்டு முன்னேற்றத்துக்குத் தேவையான காரியங்களை எல்லாம் நாம் துரிதமாக, அக்கறையோடு செய்து வருகிறோம். சென்ற பத்து ஆண்டுகளில் எவ்வளவோ முன்னேற்றத்தைக் கண்டிருக்கிறோம். ஆனால், அந்த முன்னேற்றம் போறாது என்ற குறை நம் முன்னால் இருக்கிறது. நாடு பரந்த அளவில் இருப்பதற்குத்

[Sri M. V. Sudarasanam Naidu] [9th February 1959

தகுந்தபடி பல திட்டங்களைப் போட்டால் கூட நடைமுறையில் வேலை செய்வது கொஞ்சம் கஷ்டமாக இருக்கிறது. இன்னும் 10 ஆண்டுகள் போனால் தான் நம் உழைப்பின் மிகுதி தெரியும்.

இப்பொழுது எங்கள் தென்னாற்காடு ஜில்லாவில் மழை இல்லை. மழை இல்லாத காரணத்தால், சிதம்பரம் தாலூகாவைத் தவிர மற்ற ஏழு தாலூகாக்களில் தண்ணீர் இல்லாத நிலைமை ஏற்பட்டு மக்கள் படும் கஷ்டம் சொல்ல முடியாத அளவுக்கு இருக்கிறது. கிணற்றிலிருந்து தண்ணீர் இறைத்துப் பயிர் செய்த கிராமங்களில் இருப்பவர்கள் கொஞ்சம் பலன் அடைந்திருக்கிறார்கள். மற்றவர்கள் எல்லாம் ரொம்பத் திண்டாடுகிறார்கள். மற்றவர்கள் எல்லாம், அதாவது செஞ்சி, திண்டிவனம், விழுப்புரம், கடலூர், விருத்தாசலம் ஆகிய தாலூகாக்களில் உள்ள மக்கள் ரொம்பத் திண்டாடக்கூடிய நிலை வந்துவிட்டது. மாசூல் இல்லாமல் அவர்கள் மிகவும் கஷ்டப்படுகிறார்கள். ஆகவே, அந்த இடங்களில் எல்லாம் வரி வஜா செய்ய வேண்டுமென்று கலெக்டர் அவர்கள் சிபாரிசு செய்திருக்கிறார்கள். தென்னாற்காடு ஜில்லாவில் சில பகுதிகளில் வரி வஜா செய்திருப்பதாக அறிகிறேன். நான் மேலே சொன்ன ஏழு தாலூகாக்களிலும் இந்த முறை வரி வஜா செய்வதற்கு அரசாங்கம் நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

தொழில் துறையில் நாம் நெய்வேலித் திட்டத்தைப்பற்றிப் பெருமைப்படுகிறோம். அந்தத் திட்டம் நல்ல முறையில் முன்னேற்றம் அடைய வேண்டும்; நல்ல முறையில் நிறைவேற்றப்பட வேண்டும் என்று இரவு பகலாகக் கஷ்டப்பட்டவர்களில் நானும் ஒருவன். நான் அந்த ஜில்லா வாசியாதலால், அவ்வப்போது பல யோசனைகளைச் சொல்லிக் காரியங்களைச் செய்தோம். அரசாங்கம் இன்று அதில் முதலீடு செய்து அருமையாக வேலை நடந்து வருகிறது. எங்கு பார்த்தாலும் ராட்சச இயந்திரங்கள் வேலை செய்துகொண்டிருக்கின்றன. பார்ப்பதற்கே பிரமிக்கத் தக்கதாக இருக்கிறது. இந்தத் திட்டத்தைப் பார்ப்பவர்கள் எல்லோரும் பிரமிக்கத்தான் செய்வார்கள். அங்கு அதைப் பார்ப்பதற்கு நூற்றுக்கணக்கான மக்கள் வருகிறார்கள் என்று பெருமையோடு சொல்லுகிறேன். அங்கு போக்குவரத்திற்காக இருக்கக்கூடிய பஸ்கள் கூடப் போதவில்லை. நாம் போடும் திட்டங்களைப் பார்ப்பதற்கு மக்களிடம் அவ்வளவு அக்கறை ஏற்பட்டிருக்கிறது. இந்தத் திட்டத்தை மேற்பார்வையிடும் ஜெனரல் சூப்பரிண்டெண்ட் ஸ்ரீமான் ஸ்ரீநிவாசன் அவர்கள் நல்ல ஆற்றல் படைத்தவர்கள். அவர்கள் நல்ல முறையில் திட்டம் நிறைவேறுவதற்காகப் பணியாற்றுகிறார்கள் என்பதைச் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன்.

6 p.m. அங்கு நில ஆர்ஜிதச் சட்டம் வந்து அங்கு இருந்த நிலங்களை ஆர்ஜிதம் செய்த பிறகு, அங்கு இருந்த மக்களுக்கு நஷ்ட ஈடு கொடுப்பதில் பல தொல்லைகள் இருப்பதை நீக்க நம்முடைய அரசாங்கம் தவறிவிட்டது என்றுதான் சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது. அந்த மக்கள் பல வகைகளில் கஷ்டப்படுகிறார்கள். நிலத்தை இழந்து, வீட்டை இழந்து மிகவும் அல்லலுறுகிறார்கள். சிலர் நஷ்ட ஈட்டுத் தொகையைக் கோர்ட்டில் சென்று வாங்க வேண்டியிருக்கிறது. அது மக்களுக்குப் பெரிய கஷ்டமாக இருக்கிறது. இதற்கு அரசாங்கம் வழி வகை செய்ய வேண்டியது மிகவும் அவசியம். ஆகவே, இந்த நில ஆர்ஜித விஷயத்தில், நஷ்ட ஈடு கொடுக்கும் விஷயத்தில், அரசாங்கம், அதிலும் முக்கியமாக, ரெவின்யூ டிபார்ட்மெண்டு கவனம் செலுத்த வேண்டும். ஆர்ஜிதம் செய்தவர்களாகிய டெபுடி கலெக்டர், தாசில்தார் இவர்கள் கூடி ஆலோசித்து என்ன என்ன செய்ய வேண்டுமோ அவற்றை உடனடியாகச் செய்ய வேண்டும். முதலில் 17-வது திட்டப்படி ஆர்ஜிதம் செய்வதாக இருந்தது. ஆனால், பிறகு அதை 53-வது வருஷமாகத் திருத்தினார்கள். பிறகும் கூட, அதனால் மக்களுக்குப் பயன் இல்லை. லாபம் இல்லை. மதிப்பு இல்லை. ஆகவே, நஷ்ட ஈடு விஷயமாக, நானும், கலெக்டர், மற்றவர்களும் சேர்ந்து மக்களுக்கு வேண்டிய வசதிகளைச் செய்தும், அது போதுமானதாக இல்லை. ஆகவே, நம் அரசாங்கத்தார், உடனடியாகத் தலையிட்டு, மக்கள் கோர்ட்டில்

9th February 1959] [Sri M. V. Sudarasanam Naidu]

போய் அவஸ்தைப்படாமல் இருக்க வேண்டியதைச் செய்ய வேண்டும். கோர்ட்டில் போனால், அவர்களுக்கு சிரமம் அதிகம். வேறு வேலைகளைச் சரிவரச் செய்ய முடியாது. அவசியமானால், சட்டத்தைத் திருத்தி மக்களுக்கு நன்மை செய்ய வேண்டும்.

நம் சர்க்காரில் எல்லோருக்கும் அபரிமிதமாகச் சம்பளம் கொடுக்கிறோம். இப்பொழுது கெஜெட் பதவியில்லாதவர்களுக்கு ரூ. 5 கொடுத்திருப்பதைப் பற்றி நாம் பெருமைப்பட வேண்டும். பொருளாதார நிலை சரியாக இருந்தால், நம் சர்க்கார் அதிகமாகச் செய்யும். பல தடங்கல்கள் இருக்கின்றன. ஆனாலும், இந்த ரூ. 5 உயர்வு, சர்க்காரின் வரி வசூல்களைப் பார்த்து வரும் கிராமத்திலுள்ள கர்ணம், மணியக்காரர்களுக்குக் கிடைக்கச் செய்ய வேண்டும். அவர்கள் தங்கள் குறைகளைத் தங்கள் சங்கங்களைக் கூட்டித் தெரிவித்திருக்கிறார்கள். அது விஷயம் சீக்கிரமாகக் கவனிக்கப்பட வேண்டும். இதன் நடுவில், இந்த உயர்வுத் தொகை அவர்களுக்கும் கிடைக்கச் செய்ய வேண்டும். அவர்கள் கிராமங்களில் திருப்தியாக வேலை செய்யாவிட்டால், ஒன்றும் நடைபெறாது. இது அரசாங்கத்திற்கும் நமக்கும் நன்றாகத் தெரியும்.

இந்த நிலச் சீர்திருத்தத்தைப்பற்றிப் பல அங்கத்தினர்கள் பேசியிருக்கிறார்கள். இந்த நில தானம் வாங்குவதில் ஆசார்ய விநோபாஜி ரொம்பக் கஷ்டப்பட்டிருக்கிறார்கள். முதல் ஒன்றிரண்டு வருஷங்களில் அதிகக் கஷ்டம் இருந்தது. காட்டைக் கொடுத்தார்கள், கரம்பையைக் கொடுத்தார்கள் என்று சொன்னார்கள். இந்த விஷயத்தில், காடோ, கரம்பையோ முக்கியமல்ல. இதன் வாயிலாக ஏற்பட்ட மனமாறுதலே முக்கியமானது. ஆகவே, தானம் கொடுத்த நிலத்தின் தரத்தைக் குறித்துக் குறை கூறுவது, ஒரு குற்றமான எண்ணத்தைக் குறிக்கும் என்றுதான் நான் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். ஒரு அங்குல நிலத்திற்கு, ரூ. 5,000, ரூ. 10,000 செலவழித்து வழக்காடும் மக்கள், மனமுவந்து மனமாற்றத்தின் காரணமாக, நிலம் வழங்கினார்கள் என்றால், அது சாதாரணச் சாதனையல்ல. அந்தக் காலத்தில் எப்படி மகாத்மாஜி மக்களின் மனத்தை மாற்றி சுயராஜ்யப் பாதையில் இழுத்துச் சென்றார்களோ, அதே போல் இன்று விநோபாஜி மக்களின் மனமாற்றத்தைச் செய்திருக்கிறார்கள். (சில கனம் அங்கத்தினர்கள் : மற்ற விஷயங்களைத் தாங்கள் பட்ஜெட் விவாதத்தின்போது பேசிக் கொள்ளலாம்.) பட்ஜெட் விவாதத்தின் போதா ? சரி.

இத்துடன் என் வார்த்தைகளை நிறுத்திக்கொள்ளுகிறேன்.

DEPUTY CHAIRMAN : The House will now adjourn and meet again at 2 p.m. to-morrow.

The House then adjourned.

IV.—PAPERS LAID ON THE TABLE OF THE HOUSE.

* 94. *Notification issued with G.O. Ms. No. 3915, Revenue, dated 16th October 1958, regarding the withdrawal of compensation deposited in respect of certain villages transferred to Andhra State under third proviso to rule 3 of the Madras Estates (Abolition and Conversion into Ryotwari) Act, 1948. [Laid on the table under section 67 (4) of the Madras Estates (Abolition and Conversion into Ryotwari) Act, 1948 (Madras Act XXVI of 1948).]*

* 95. *Notification issued with G.O. Ms. No. 3902, Revenue, dated 15th October 1958, declaring Mahadevimangalam village as inam estate under section 4 of the Madras Estates (Abolition and Conversion into Ryotwari) Act, 1948.*

---

* Placed on the table of the House on 7th February 1959